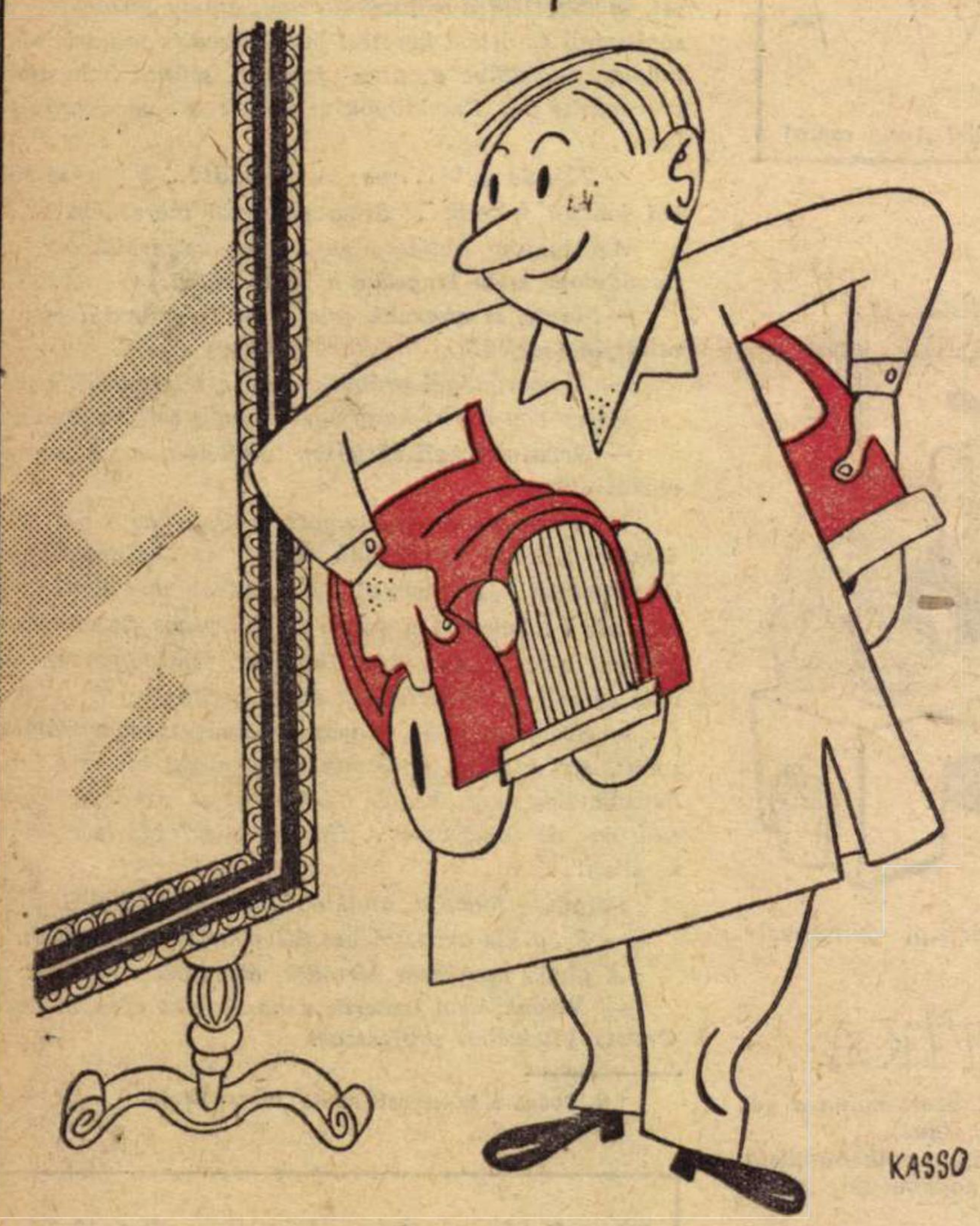
XII. évfolyam 43. szám
1956 október 25.

Ára 70 fillér

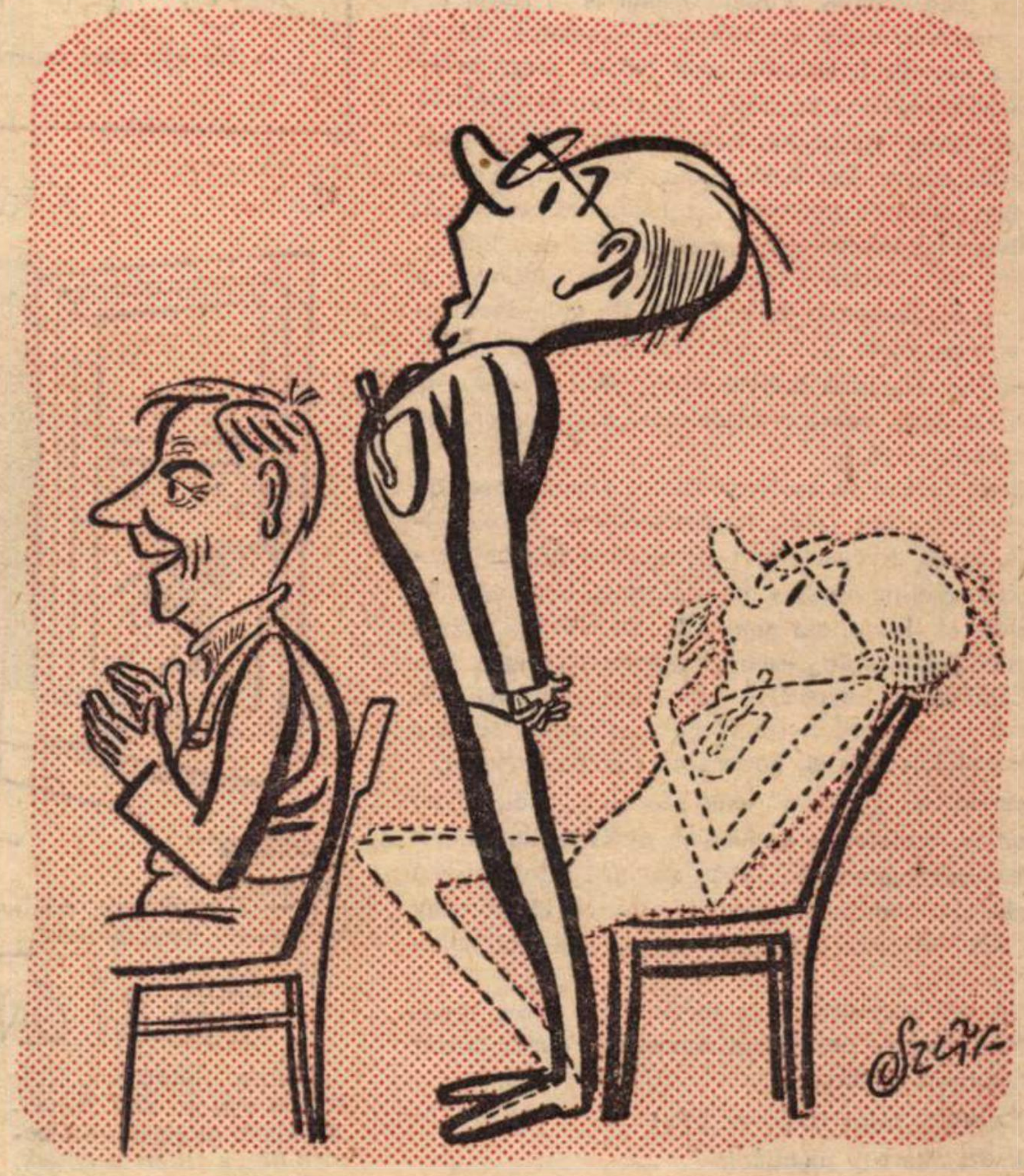
Ludas Matyi

A csempész

(Kasso rajza)

Nem ismer magára

— Hogy én újabban miket beszélek!?

(Szür Szabó József rajza)

Alkotás

— Tudod, azt akarom, hogy a müvem időtálló legyen!

(Várnai György rajza)

Szép Budapestünk

„A láthatatlan ember"

(Gerő Sándor rajza)

Ludas Matyi hozzászól a hiba fogalmához

Amikor néhai Hekus Dönci bevallotta rémtettét, vád és védelem bizonyára egyaránt megdöbbent volna a meglepetéstől, ha a hírhedt vádlott így értékelte volna a történteket:

— Igen, ez hiba volt.

Nyilvánvalóan akadt volna valaki, aki körülbelül a következőkben igyekezett volna tisztázni a fenti szóhasználat helytelenségét:

— Kedves Hekus úr, ön megfeledkezik a magyar nyelv hallatlan gazdagságáról, ezernyi árnyalatáról, amellyel a legfinomabb különbségeket is ki tudja fejezni. Nemzetünk, mely nyelvében él, érzékeny füllel ellenőrzi a szavak jelentését, azok helyes, vagy helytelen használatát. Hiba az, amiről az ember rendszerint nem tehet, téves megítélés, balszerencse, szórakozottság következménye. Így lehet hibát véteni a keresztrejtvényben, a totószelvényen, az iskolai dolgozatban. Hibát követ el a labdarúgó, ha nem találja el a labdát, a teniszező, ha véletlenül túlságosan nagyot üt, vagy a balettáncos, ha kizökken az ütemből. Ha valakinek bibircsók van az arcán, az szépséghiba. Ha valaki dadog, az beszédhiba. Ha hiba helyett hubát szed a szedő, az sajtóhiba. A hiba sokszor fájdalmas, kellemetlen, de nem becsületbevágó.

— Ezzel szemben, kedves Hekus Dönci, gondolja el, milyen furcsa lett volna, ha Nero császár Róma felgyújtását, ezrek kivégeztetését egyszerűen hibának nevezte volna, esetleg hozzátette volna még, hogy csak az nem követ el hibát, aki nem dolgozik. „Voltak hibák is!" — mondhatta volna ezen az alapon Dzsingisz kán Szamarkand teljes kiirtásáról. „Kétségtelenül követtem el hibákat!" — mondhatta volna Al Capone, pedig ő nem hibákat követett el, hanem bűncselekményeket.

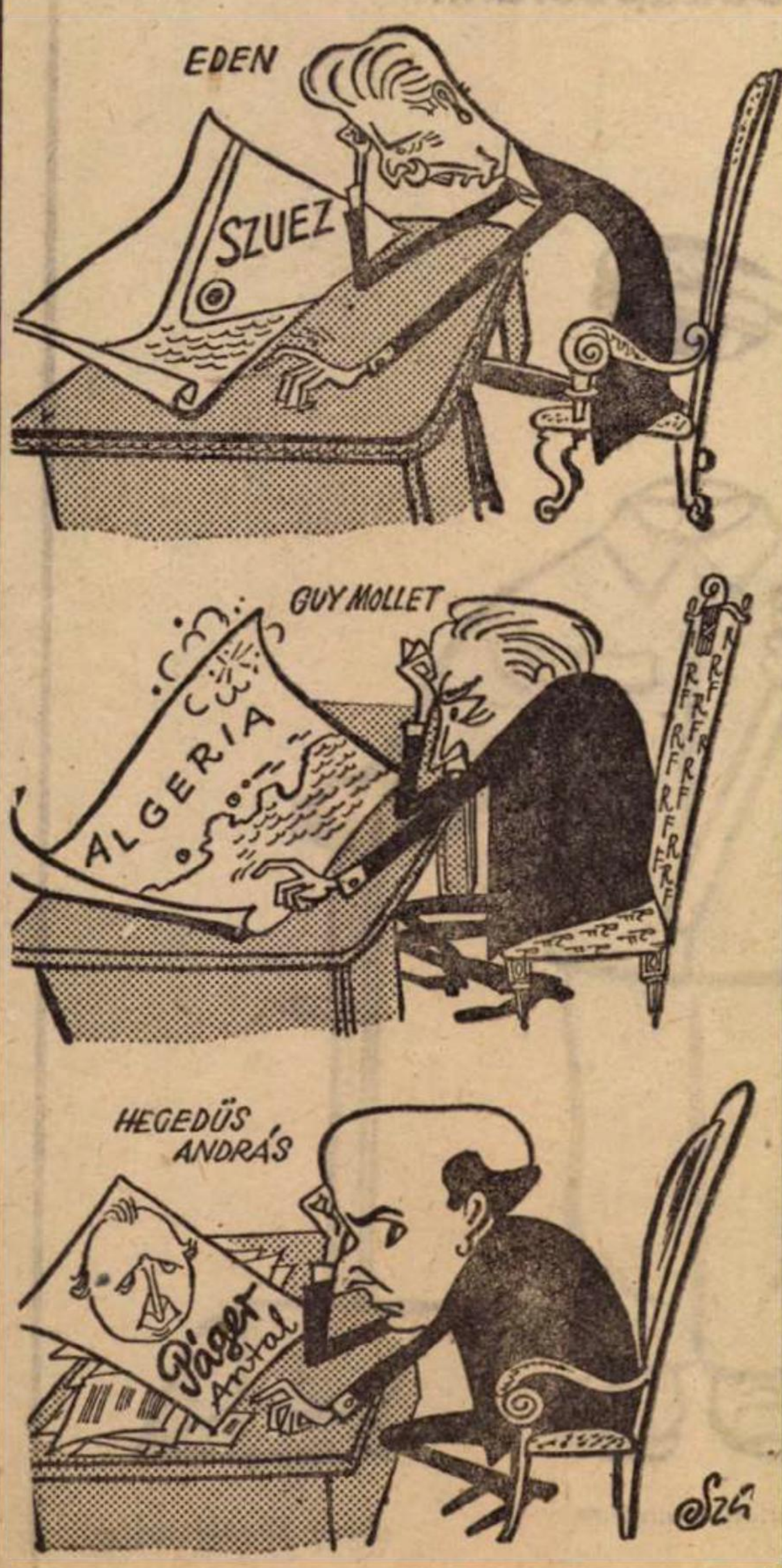
Mostanában gyakran esik szó „hibá"-ról, olyan esetekben is, amikor ez a magyar nyelv hallatlan elszegényesítését jelenti. A „hiba" szó gyűjtőfogalommá vált, s aki azt mondja, hogy hibát követett el, az vagy elvétett egy összeadást, vagy hasbaszúrta régi haragosát.

Pedig a közelmúltban is történt egy sereg olyan cselekedet, amelyre el lehet mondani Fouché történelmi mondását fordítva:

— Ez több, mint hiba, ez bűn!

Csak ezt akartuk mondani.

Nehéz ügyek

(Szür Szabó József rajza)

Női dolgok

— Ne nyüzsögj annyit Pirikém!

(Vasvári Anna rajza)

Kitalálta

— Ugy látszik, odabenn a vasárnapi horgászélményekről beszélgetnek . . .

TROLI ÖNKRITIKA

Ülök a trolibuszon. Mellettem egy nő vált jegyet. A kalauz nyújtja a visszajáró ötven fillért a nőnek, az nyúl érte, de a pénz mégis halk csengéssel pottyan a trolibusz padlójára. Egyszerre hajolnak a pénzért a nő és a kalauz. Lázas kutatás.

— Hogy én milyen lyukaskezű vagyok . . . — így a nő.

— Szó sincs róla, én voltam az ügyetlen — mondja a kalauz.

A keresést abbahagyják. A kalauz táskája aljából kihalász egy ötven fillérest: „Parancsoljon..."

A nő nem fogadja el.

— Szó sem lehet róla. Maga fizessen rá az én ügyetlenségemre?

A kocsi megállóhoz érkezik, a nő gyorsan leszáll. A kalauz az ablakon át nyújtogatja a pénzt. A nő mosolyogva rázza a fejét és elindul. A kalauz vállat von, csenget és a kocsi megindul.

Elgondolkozom.

Milyen kedves történet. Megkapó volt a kalauz udvariassága, a nő tiltakozása. Nem okolták egymást, nem kenték egymásra a dolgot, hanem mindketten beismerték saját ügyetlenségüket és bátran szembenéztek a várható következményekkel.

Nem is olyan régen a nő és a kalauz között parázs veszekedés támadt volna. Na, nem azért az ötven fillérért . . . Az egyéni felelősség kérdése lett volna a vita indító oka. Ki a felelős a pénz leejtéséért? A nő-e, aki a kalauz szerint festettszájú polgári csökevény és feltevése szerint külföldi rokonaitól kapott ausztrálgyapjúval üzérkedik, vagy a kalauz, akiben a nő kulákcsemetét gyanít, mert otthon bizonyára mézescsókkal eteti disznóit.

— Az ilyenek miatt nem lehet rendes ecetet kapni!

— replikázott volna a nő, mire a kalauz:

— Biztos volksbundista volt a nagybátyja, azért uszít . . .

De nem, most más a légkör, önkritikusak az emberek.

A vállalati igazgató tudja, hogy ő is felelős azért, mert gyenge minőségű árut termelt a gyára. Ezért nem okolja a főmérnököt. A főmérnök pedig nem takaródzik azzal az igazgatói utasítással, miszerint gyártani kell a rosszat, ha tetszik, ha nem. Az igazgató bátran önkritikát gyakorol.

— Kérem, én adtam az utasítást az áru gyártására és most utólag meg kell mondanom: helytelen volt.

A főmérnök szintén:

— Elvtársak! Bűnös mulasztást követtem el, amikor nem figyelmeztettem az igazgató kartársat, hogy rossz a gyártási technológia.

Ezekután mindenki elégedett. Még a bóvli is nyugodtabban fekszik el a raktárban.

És így tovább. A borbély, aki szinte zokog a megbánástól, mert elvágta a vendég torkát és a vendég, akinek az az utolsó szava: „én vagyok a felelős, mert rosszkor csuklottam". Vagy az orvos, aki belátja, hogy helytelen volt hónapokig harántsüllyedéssel kezelni a gyomorrontásos beteget és a beteg, aki szerint egyedül csak ő a hibás, mert elkerülhető lett volna az egész cirkusz, ha ő nem zabálja teli magát.

Már régen leszálltam a troliról és az utcán bandukolok hazafelé, de még mindig a kalauz és a nő történetére gondolok. Csak a kapunkban jut eszembe:

— Jó, jó. Szép ez az önkritika, de mi van az elveszett ötven fillérrel?

BUDAI TIBOR

N. Focsa*

Utcai jelenet

Nyilvános telefonfülke. Ritka példány: működik. Türelmetlen tömeg állja körül. A vonalra várni kell ugyan, de végül is — kapcsol. Nagyszerű találmány! A birtokon belül levő kisasszony oda van a boldogságtól. Jelentkezett a hívott fél. Gondosan lerázza a cigarettáját, megigazítja a napszemüvegét, amely természetesen sötétszínű és óriási kerettel büszkélkedik, majd kényelmesen nekidőlve a fülke falának, szűnni nem akaró csevegésbe fog. Foszlányok érkeznek a várakozók fülébe:

— Jaj, de cuki . . . na, ne mondd! . . . a plisszé sokkal jobban fekszik . . . Sima gallérral szeretném . . .

Az izgalom hulláma elsöpri az udvariasságot. A forradalom szele lengedez a fülke körül.

— Mások is akarnak telefonálni! — mondja egy türelmetlen férfiú.

— A varrónőnél próbáljon, ne a telefonfülkében!

Végre egy dörgő hang egyenesen a telefonálónak:

— Orvosnak kell sürgősen telefonálnom, ő meg divatról cseveg!

Ez a hangos érv meggyőzte a beszélgető nőt. Még ismétel néhány „csókollak, drága" és „holnap hívjál", csatakiáltást és kivonul. Az emberek megilletődötten engedik be helyette a dörgő hangú pipás fiatalembert, akinek sürgős az orvos. Berohan, villámgyorsan tárcsáz és már ki is hallatszik érces baritonja:

— Szervusz Mika, magam is elvégeztem a számításokat. Azt hiszem, nyolcvan szelvénnyel biztosra mehetünk. Egy, egy, iksz és három kettes, e körül csoportosítom az első ötöt . . . Hozzájárulsz? Máris rohanok kitölteni . . .

Pergőtűz fogadja, amikor kikerül a fülkéből.

— Szép kis orvossal beszélt maga! — támadják.

A pipás meg sem sértődik, áhitatosan mondja:

— Maguk nem ismerik a barátomat ezen a téren! Orvos? Valóságos professzor!

* N. Focsa a bukaresti rádió humoristája.

Hősköltemény három képben

Clara Jarunkova*

Yvonne

Yvonne mohón érdeklődött a város kultúrrendezvényei iránt. Ebből megtudtuk, hogy Yvonne új ruhát csináltatott. Női zsúron vendégeskedtünk nála. Az összejövetel a nemzetközi kapcsolatok szorosabbá tétele jegyében zajlott le. Angol vizszkit kaptunk, törökkávét ittunk és valódi olasz eszpresszógépen főztük a brazil feketét. Miután csak asszonyok voltak jelen, a vita magasszínvonalú és változatos volt.

— Emlékeztek a nagyszerű Bach-hangversenyre? — sóhajtotta Yvonne.

Emlékeztünk.

— És a remek szőke zongoristára?

Emlékeztünk.

— Zöld krepdesinben ültem az első sorban. Sohase felejtem el.

Yvonne itt parányi szünetett tartott, aztán kamaszosan kacsintott:

— A szőke zongorista sem.

Visszaemlékeztünk egy másik hangversenyre, Erben balladáira.

— A sárga liliomos ruhámat viseltem — ábrándozott Yvonne.

Sorra vettük az ősz művészi eseményeit. Yvonne látta a „Herodes és Herodiás" című új darabot. Szürke, tunika-szabású ruhát hordott a bemutatón.

Valaki megkérdezte:

— Láttad az „Ifjú évek"-et Yvonne?

— Hogyne. Vasárnap délelőtt. Sötétkék guvrirozott szoknyában, fehér nylon-blúzban.

Moliére „Tudós nők" című darabját is mindenki látta a Nemzetiben. Hiába, csupa értelmiségi nő gyűlt egybe! Yvonne egyszerű, fekete, majdnem „tudományos" ruhában nézte végig az előadást.

Abbahagytuk a múlt filmjének vetítését, a jövőről kezdtünk álmodozni.

— Nem tudjátok, mikor jön a kínai opera? — kérdezte Yvonne.

Kifejtette a kíváncsiság okát:

— Okvetlen elmegyek a premierre. Már alig várom. Ott akarom először felvenni a fekete selyemkabátot a négy himzett kínai sárkánnyal.

Elmerengve folytatta:

— Egyelőre az új angol kosztümömet szeretném megmutatni a népnek. Ehhez kellene valami érdekes Shakespeare-matiné.

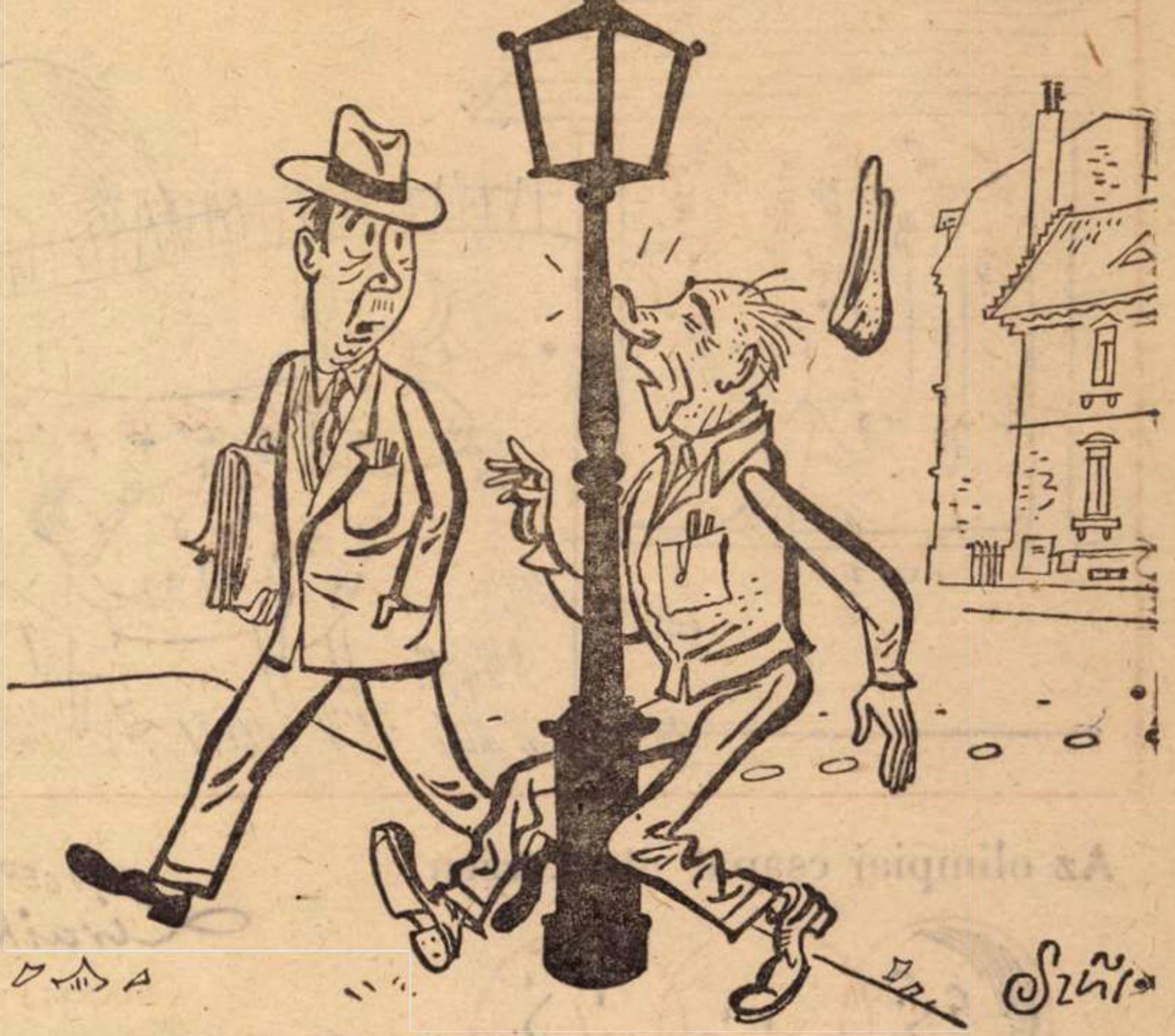
Még lehörpintettünk egy francia konyakot, aztán a külföldről hazatért Népi Együttes itthoni előadása került a kultúrérdeklődés központjába. Vica barátnőnk mindannyiunknak szerzett jegyet.

Nagyon csodálkoztunk, amikor a színházban Yvonne helye üresen tátongott. Vica megmagyarázta:

— Délelőtt riadtan telefonált, lehet, hogy nem készül el estig az új, népi motívumokkal díszített kisestélyi ruhája.

** Clara Jarunkova a pozsonyi Rohács c. szatirikus lap humoristája.*

EZEK AZ IDŐK ELMÚLTAK

— Miért nem teszed fel a szemüvegedet?
— Nem akarok értelmiséginek látszani...

Ausztráliába érkezik a magyar olimpiai küldöttség

— Hatvanhatan kísérnek százhat versenyzőt —

Kenguru: — Ejnye... Úgy látszik ezeknek még nagyobb erszényük van, mint nekem...

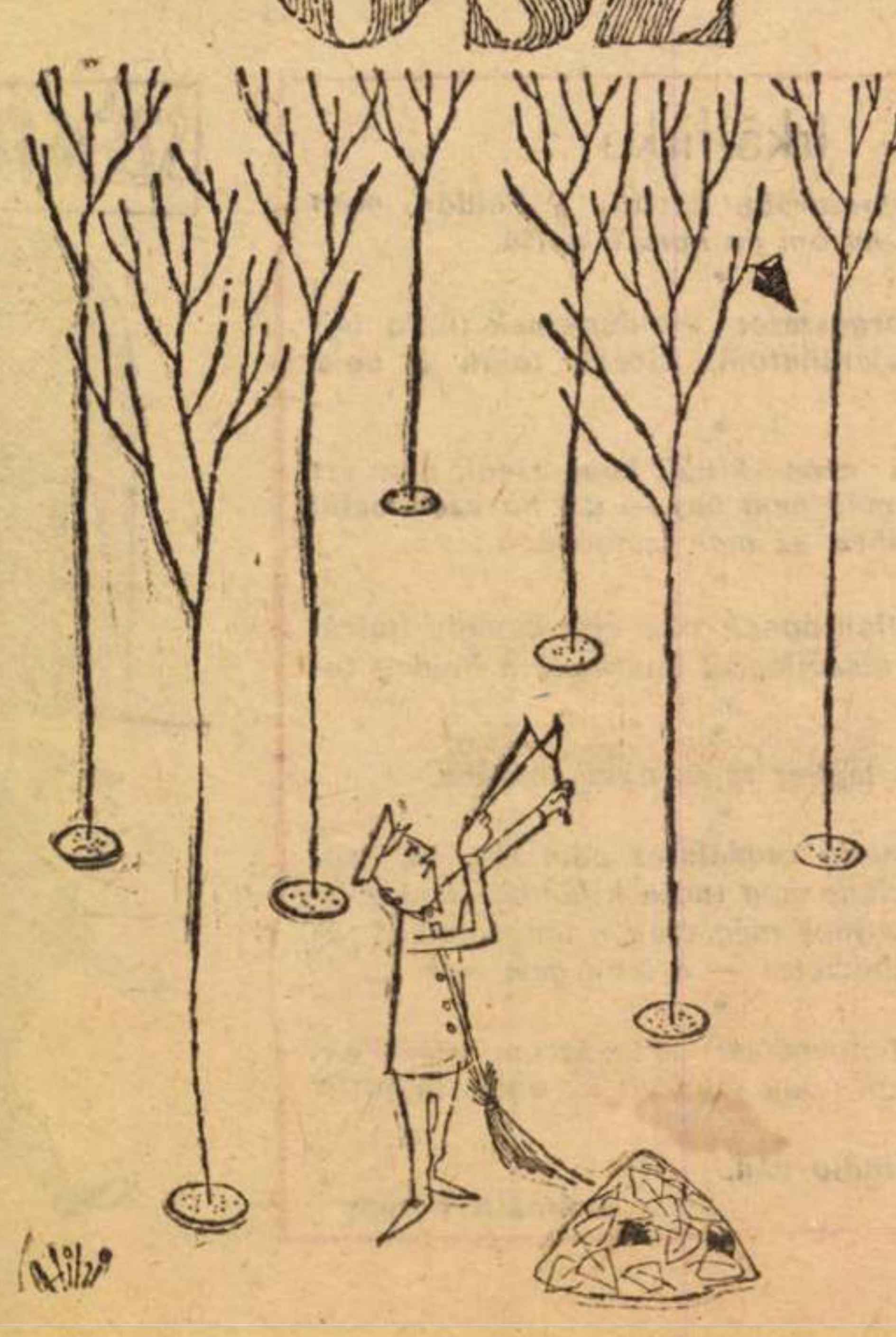
(Sándor Károly rajza)

Szemrehányás-féle

— Hozhatott volna lentről egy üveg töltőtolltintát!...

ŐSZ

Riadalom a Fokhagyma-parton

— Trópusi történet —

— Emlékszel még Okos Ngumira? — kérdezte az aszaltszilvaképű, öreg bennszülött és sárgás szemfehérje rámvillant az alkony sötétjében.

— Emlékszem — mondtam. — Mi van vele?

— Bólogat neki a banán!

Tudtam, hogy ez a trópusok nyelvén azt jelenti, hogy Okos Ngumi fontos és felelősségteljes posztot tölt be a törzs életében.

— A napokban jártak nála a törzsből — szívott egyet fapipáján az öreg. — Vadászok, halászok és

olyanok, akik a banánfák ültetvényein dolgoznak. Azért mentek, hogy tanácsot kérjenek tőle.

Okos Ngumi mindenkit barátságosan leültetett a földre, mézbemártott dióval kínálta őket és azt mondta, beszéljenek, mondják el mindazt, amitől nehéz és fáradt a szívük.

Az emberek elmondták, hogy van valaki a törzsben, akitől nem tud nyugodni az egész Fokhagyma-part. Ha leszáll az este és a törzs nyugovóra tér, rettenetes hangok szűrődnek ki a bungalowból, amelyben lakik. Mintha pléhlemezeket vakargatnának életlen késsel és közben mélyhangú tamtamok szólnának. Amikor először szólalt meg ez a hang, mindenki rémülten húzta magára takaróját, mert azt hitték, a Halál Angyala érkezett, az Ördögök zenekarával. Aztán volt olyan merész, aki odalopózott a bungalow ablakához és belesett. És elmondta, hogy az a valaki lehúnyt szemmel fekszik az ágyán és tátott szájából jön a rettenetes Hang.

— Horkol! — bólogatott Okos Ngumi.

— És azóta nincs éjszakánk, nem tudunk pihenni — folytatták a panaszkodást az emberek. — Sokan felkelnek közülünk és kimennek halászni a folyóra, vagy gyékényt verni a partra. Pedig az éjszaka azért érkezik, hogy pihenjen a test. De a Hang nem engedi.

Az emberek elhallgattak. A legöregebb halász azt mondta:

— Hallottad a panaszt, Okos Ngumi. Ó mondd mit érdemel az, ki így megkeseríti életünket?

Okos Ngumi felfújta arcát levegővel, hogy még okosabbnak látsszék.

— Aki ilyet csinál — mondta — annak fejét meg kell nyírni, rossz szagú gyökerekkel bekenni, fogait kitépni, bőrét lehúzni, fülét levágni és hivatalából azonnal kiűzni.

Az emberek bólogattak. Okos Ngumi elégedetten nézett körül. Szerette, ha szavai után elégedetten bólogat mindenki.

— Ki az a nyomorult? — kérdezte mély, bömbölő, harcos hangon.

— Te vagy — mondta a legöregebb halász.

Az emberek bólogattak. Okos Ngumi arca szürke lett. Nem szerette, ha más szavai után elégedetten bólogatnak.

— Én? — mondta egészen vékony és kicsike hangon. — Hát... — mondta aztán és nagyokat nyelt — egy... ilyen komoly... és nehéz kérdésben... azért nem lehet ilyen gyorsan... csak úgy hamarjában... véleményt mondani.

A hangja, mintha egy kicsivel mélyebb lett volna.

— Ugy van! — mondta valamivel határozottabban. — Végeredményben, nézzük meg alaposabban a kérdést.

És máris arról beszélt, hogy milyen sötét és félelmetes valami a csend, milyen sokan reszkettek már éjszaka a dzsungelben, és a

Nagy Szellemhez fohászkodtak, hogy bár szólna valaki hozzájuk. Hosszan és sokáig beszélt arról, mennyi jó származik abból, hogy a Hang éjszaka is halászásra és gyékényverésre inti a törzs lakóit. Azzal fejezte be szavait, hogy az a Nagy Ember, akinek nemes száját éjszakánként elhagyja e csengő és dallamos Hang, mindenkitől csak hálát és elismerést érdemel.

— De hiszen — szóltam közbe — előbb azt mondta, hogy a bőrét kell lehúzni, hivatalából kiűzni és még egy csomó borzalmat kell vele csinálni.

Az aszaltszilva képű bennszülött barátom árnyéka furcsa öreg bagolyként ült a bungalow falán. Néhány percig hallgatott, aztán anélkül, hogy felém fordult volna, így szólt:

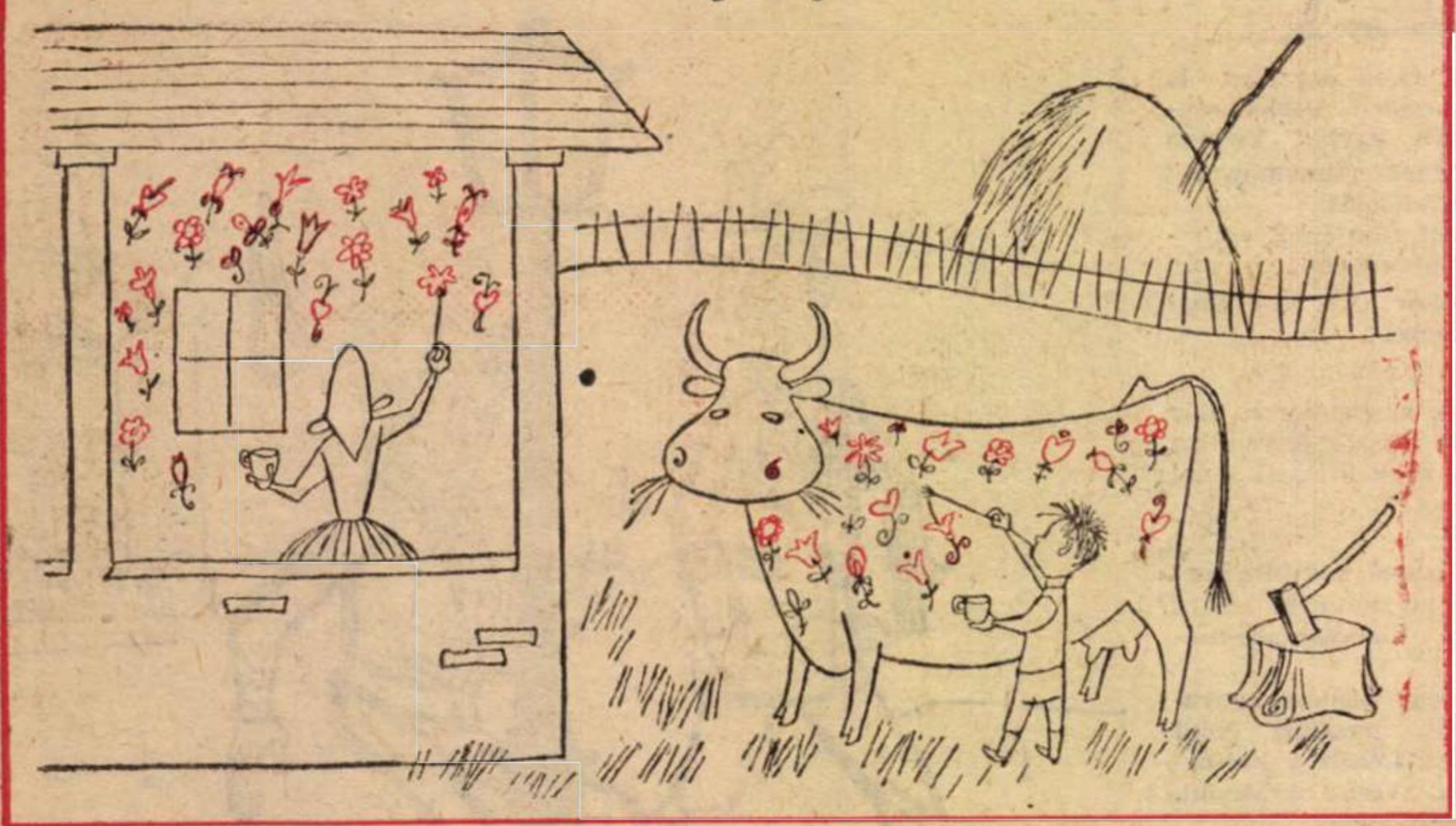
— Akkor még nem tudta, hogy ő az, aki horkol.

Szívott egyet a szortyogó fapipán és csöndes torokhangján hozzátette:

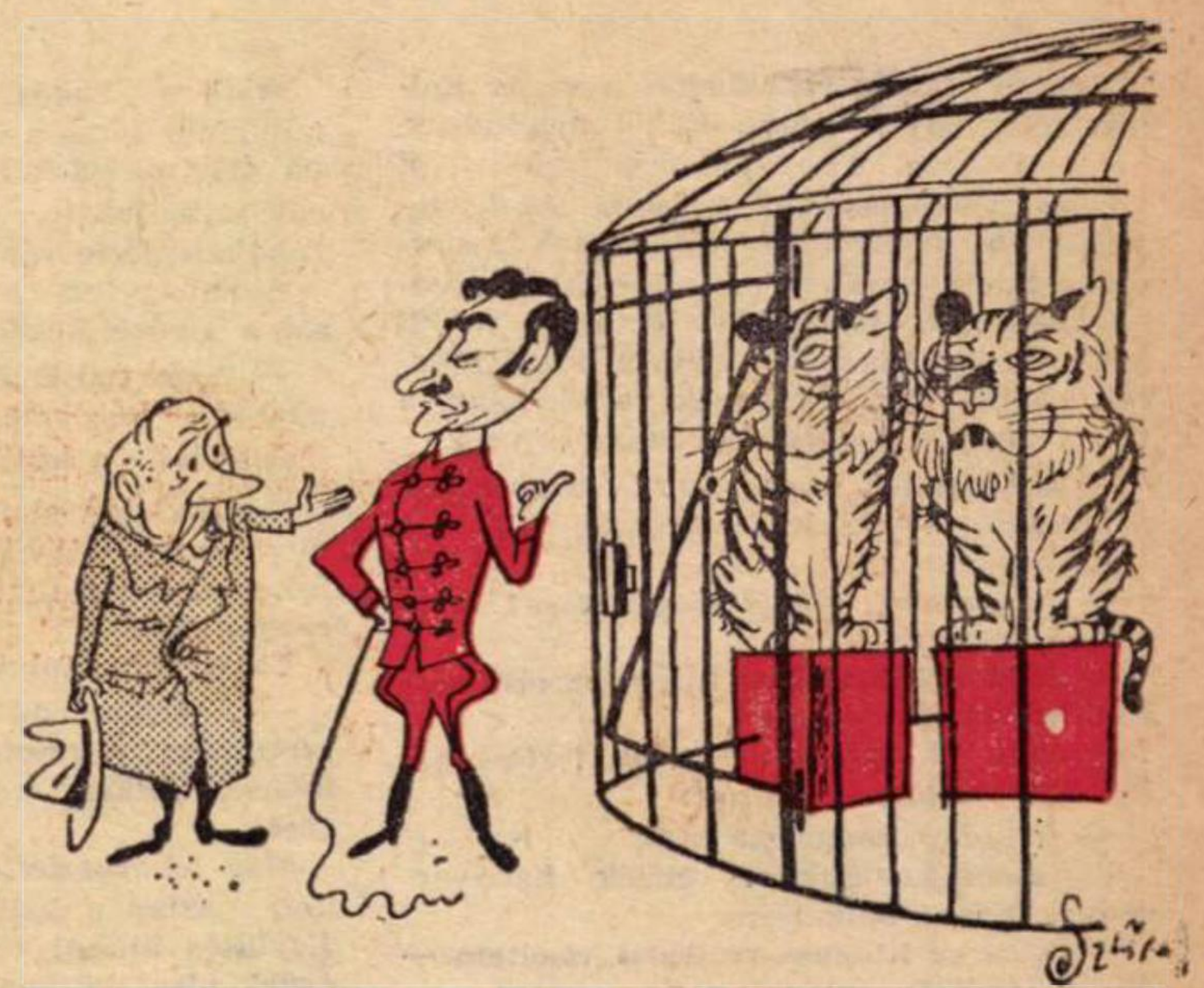
— Mert az ember saját magával legalább olyan gyöngéd és elnéző, mint amilyen kegyetlen tud lenni másokkal!

Vajda Albert

Az anyja fia

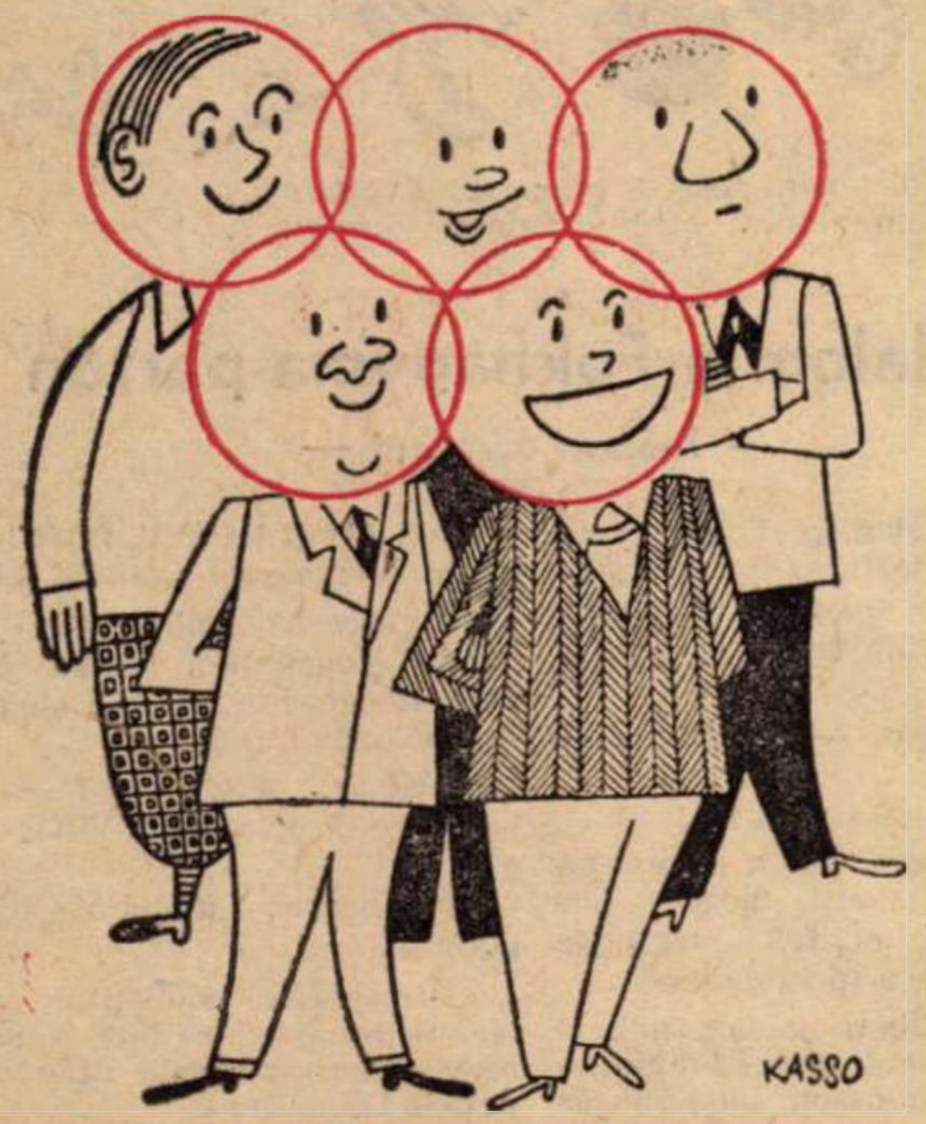

Könnyű munka

— Aztán, bácsi, mit tudna maga itt csinálni?
— Belépőcédulát kiállítani ...

Az olimpiai csapat útrakészen

Meglepő tábla

(Kaján Tibor rajzai)

GERGELY MIKLÓS: Líraikrónika

BÚCSÚLEVÉL.

Bár álmaimban most is látlak gyakran
S az érzésektől szívem majd megpattan.
Búcsúzom tőled zavartan-sután.

A szerelem örök, s végetér egyszer,
Ezt nem törli el semmiféle vegyszer,
Eltűnsz előlem annyi év után.

Ragaszkodásban nem volt soha másod,
Oly megható volt a ragaszkodásod!
Tenélküled egy lépést sem tehettem.

Egy nap tízszer is találkoztam Véled,
Azt hittem néha, hogy te vagy az Élet,
Nélküled béna vagyok s tehetetlen.

De hagyjuk ezt, kár sokat érzelegni,
Mert joggal fognak azok kinevetni,
Kiknek a szívük zordon aktatáska.

Szememben egy könnycseppet morzsolok szét,
Annyi év Veled mégsem volt kicsinység,
Hidd el nekem, kis Kapucédulácska!

LÁMPA A PARKBAN

Ott áll, unottan néz végig a parkon
És felpislog, ha befordul az este
A sarkon.

Mint unott öreg hivatalnok áll ott,
Pedig jönnek már csendben szállingózva
A párok.

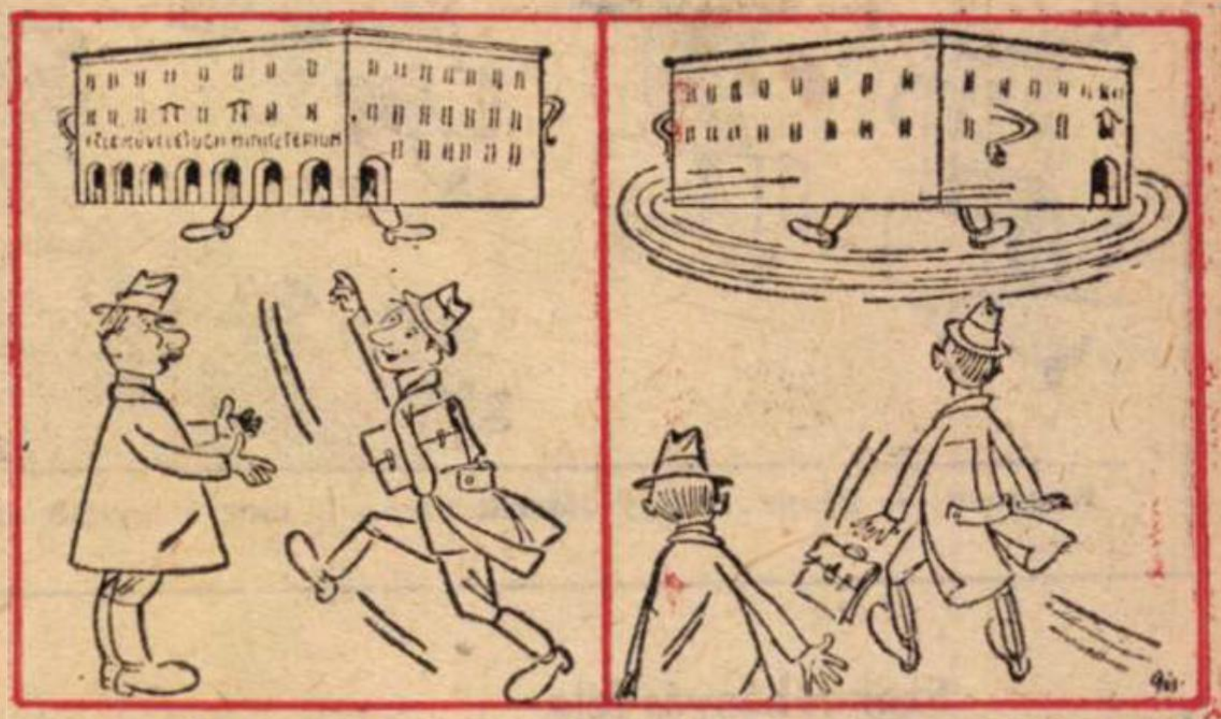
Mint pillék rajzzák körül őt a bókok,
Mint méhecskék az édes hazugságok
S a csókok.

Blazírtan nézi a boldog világot,
Hisz' évek óta áll posztján s ilyesmit
Már látott.

Éjfél után elalszik (fáradt szolga),
Csak egy részeg dülöng hozzá és forrón
Karolja.

Öleli, mintha el akarná vinni,
De hiába, mert nem tud ő ennek sem
Már hinni

KACSALÁBON FORGÓ MINISZTÉRIUM

— Viszek a minisztériumba egy mezőgazdasági újítást ...

— No nézz oda, hát nem hátat fordít!

Győztesen tértek haza szakácsaink a nemzetközi versenyről

— Megjöttél, drágám? No akkor csinálok neked vacsorára valami finomat . .

Irka-firka

Nincs szívfacsaróbb látvány a Földön, mint egy szófogadó, három év körüli kisfiú.

•

A sporthorgászatot mindenkinek tiszta lelkiismerettel ajánlhatom, kivéve talán a halakat.

•

Ha valaki azon kívül, hogy zseni, nem ért semmihez, az még nem baj — de, ha azon belül sem ért semmihez, az már szomorú.

•

A halhatatlanságnak van egy komoly hátránya: csak a másvilágról élvezheti a boldog tulajdonos.

•

Senki sem léphet saját nyomdokaiba.

•

Irigylésreméltó csodálatos adottság, ha valaki a lényegtelent meg tudja különböztetni a lényegestől. Én sajnos még csak a lényegtelent tudom megkülönböztetni — a lényegest nem ...

•

Korszerű fenyegetés: „Vigyázzon, mert akkora pofont kap, hogy elfelejti az önéletrajzát!!"

Valóság mindig van.

Dalmáth Ferenc

KÉP SZÖVEG NÉLKÜL

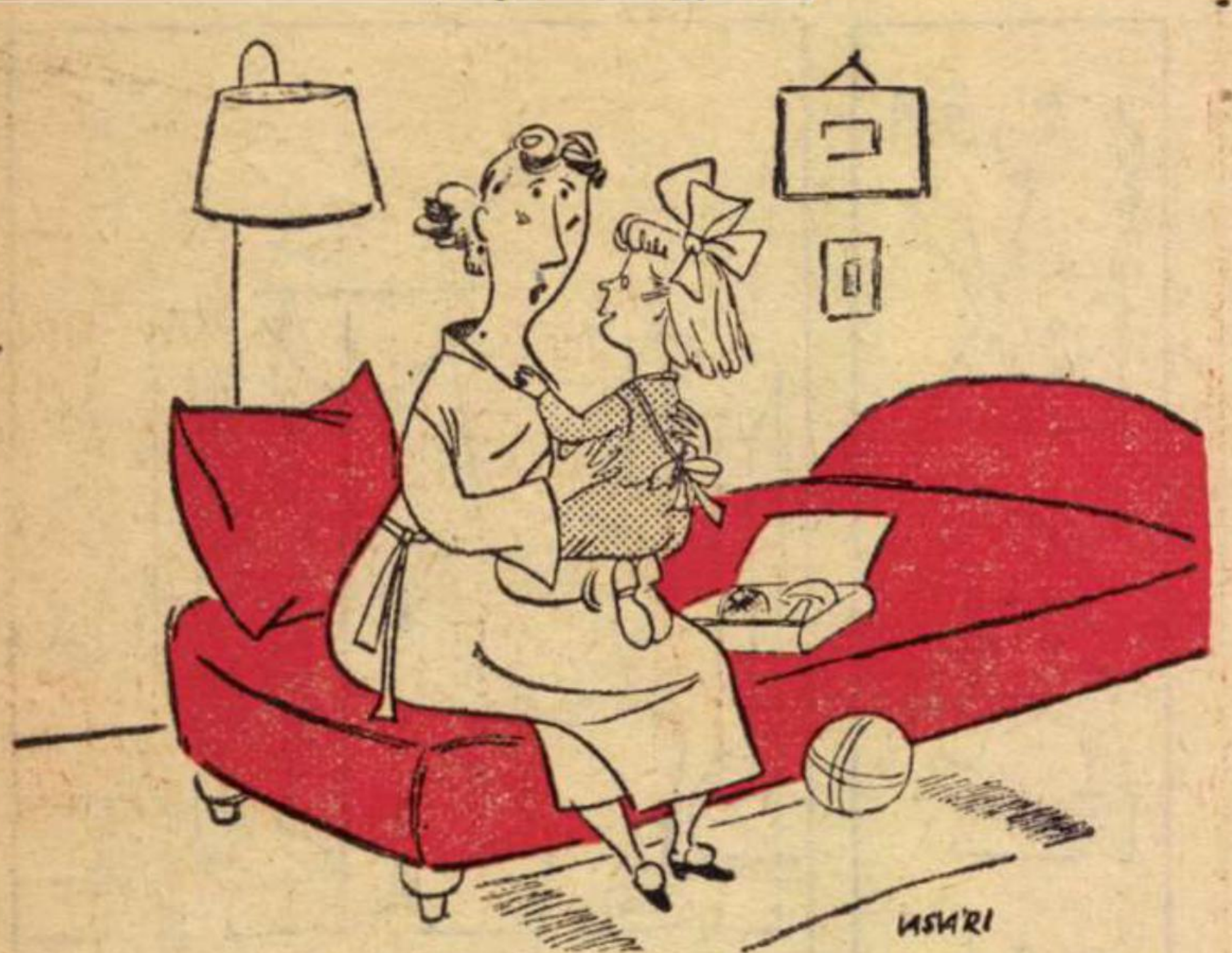
Nem hallgattak az okos szóra

— Mondtam ugye, hogy a fán túl ne menjetek, mert ott már mélyszántás van ...

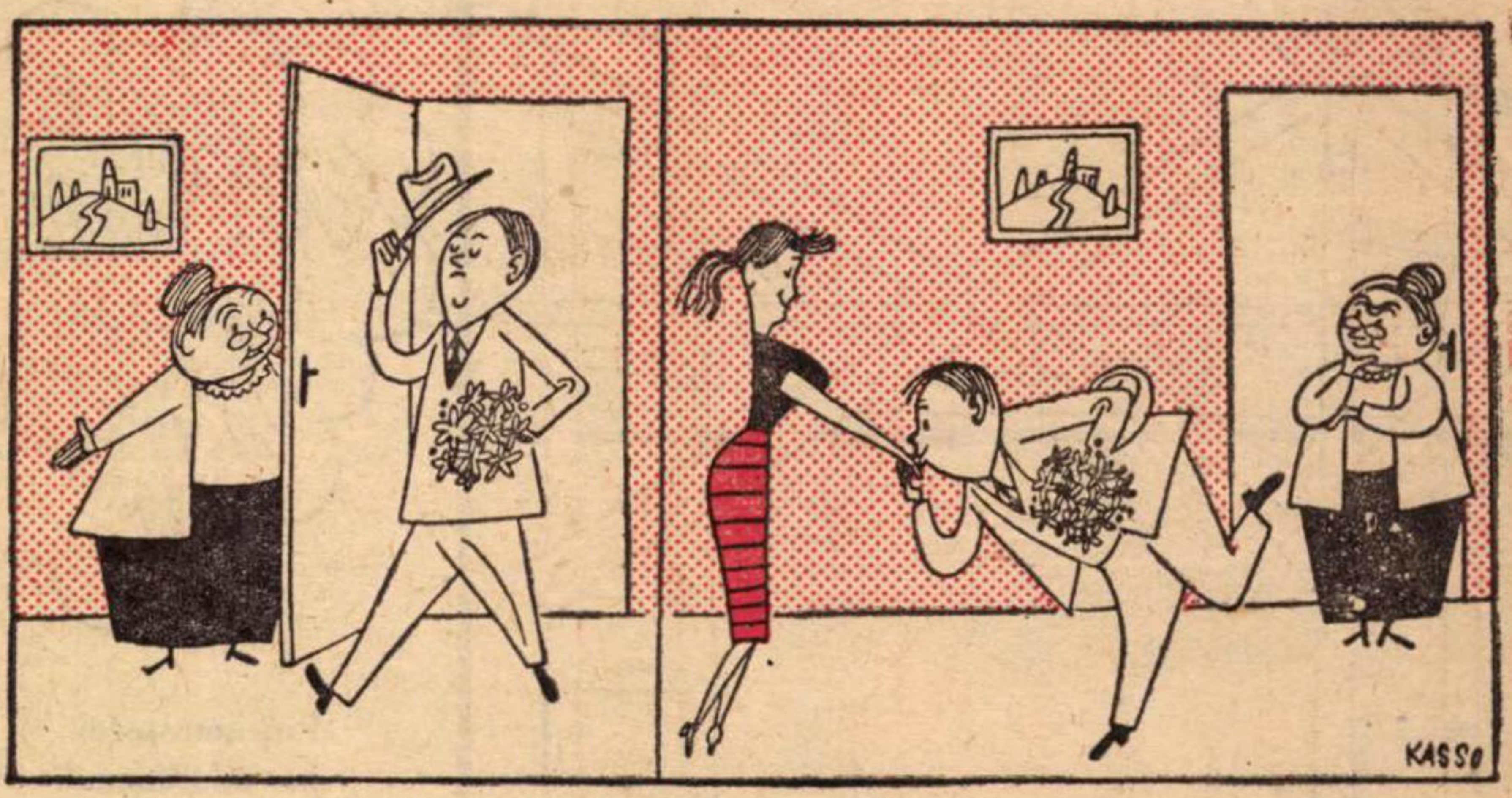
Kis képes illemtan

Fejlődik a gyerek

— Anyuci, ma megint tanultam két csúnya szót...

Látogatás a menyasszonynál

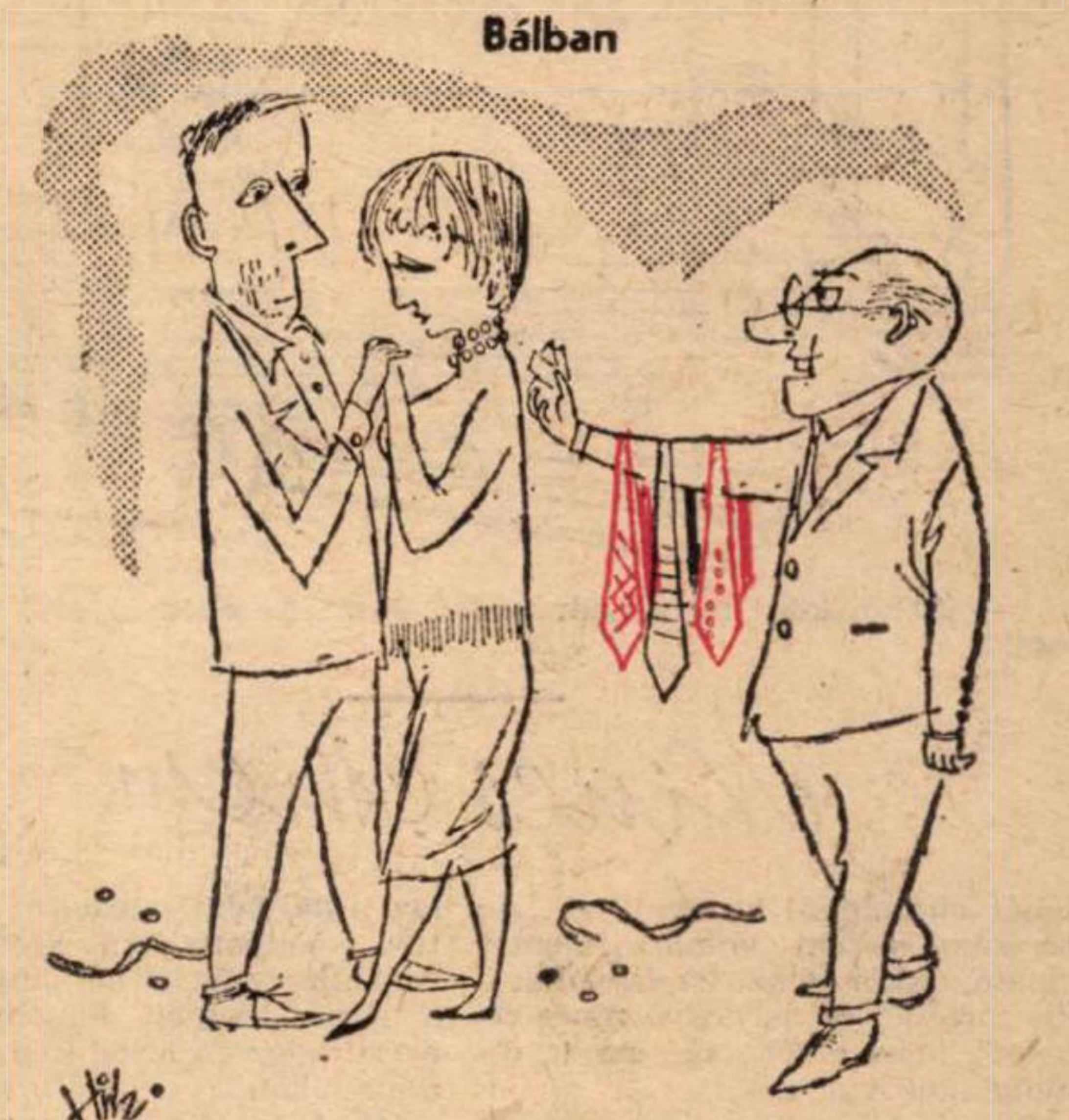

— Jónapot! — Kezicsókolom ...

Ahogy egyes Ádámok az egyenjogúságot elképzelik ...

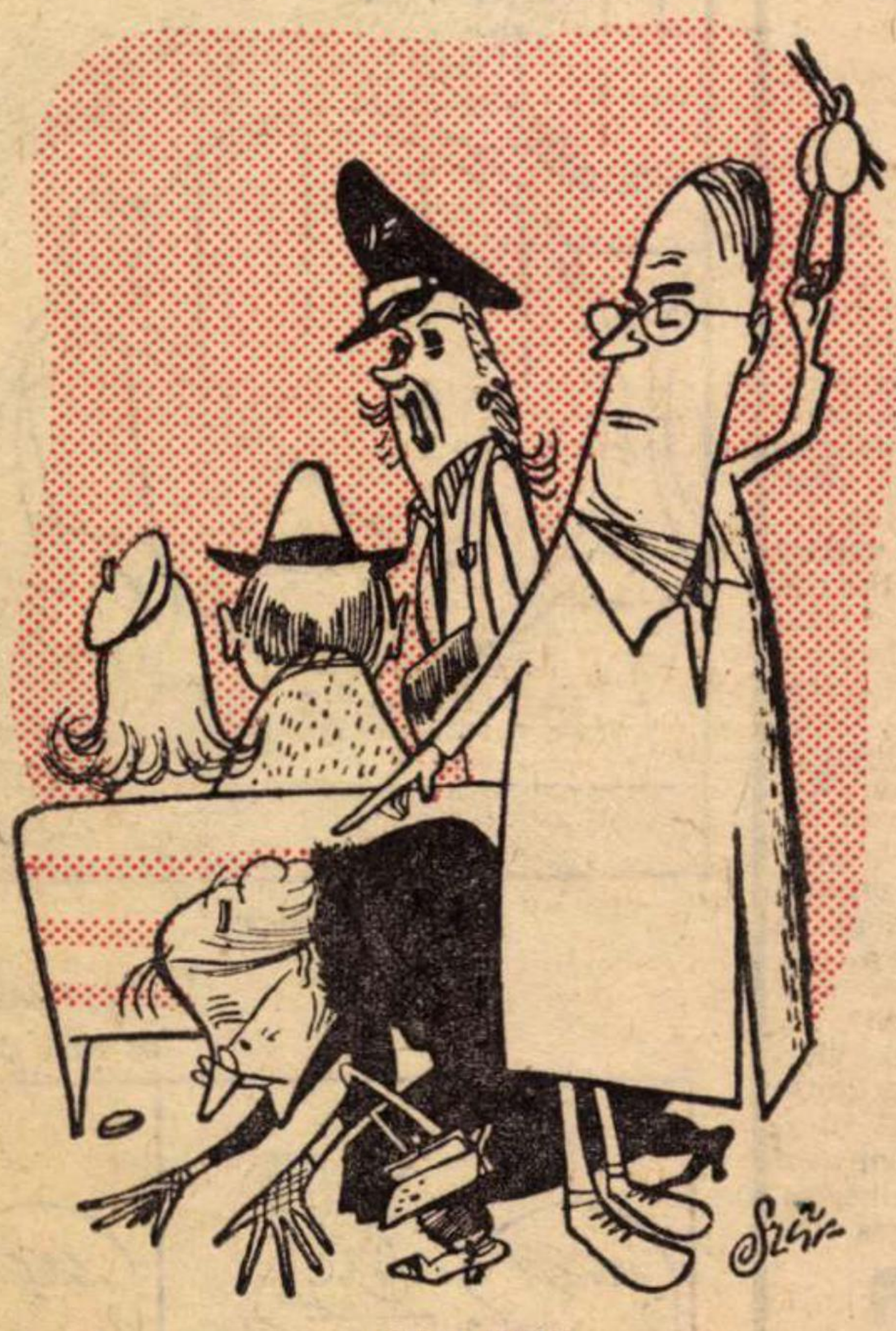

Bálban

— Nyakkendőt, zsilettpengét tessék!

Fő az udvariasság!

— Oda gurult!

Az életből ellesve

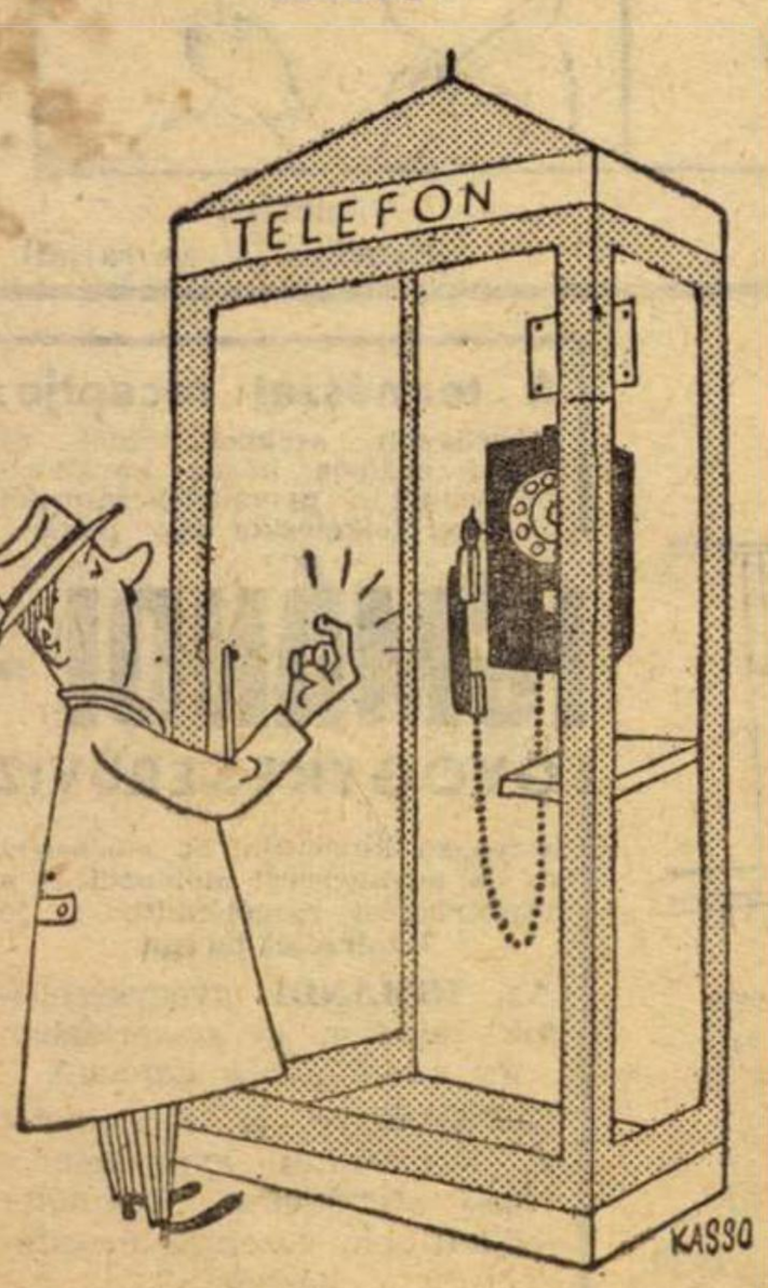
— Megengedi, hogy leüljek?

Következnek a felszólalások

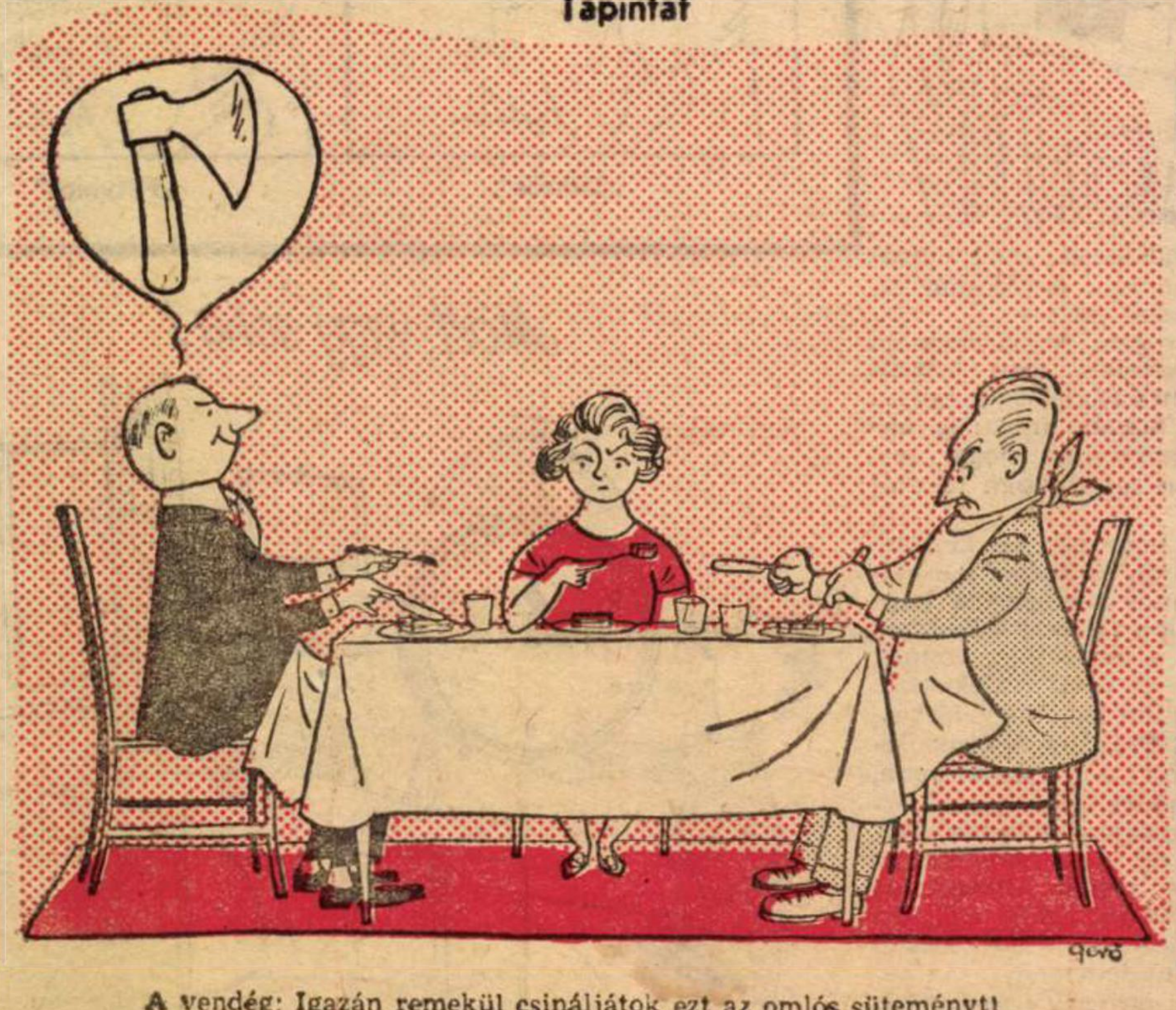

— Csak ön után ...

Szabad?

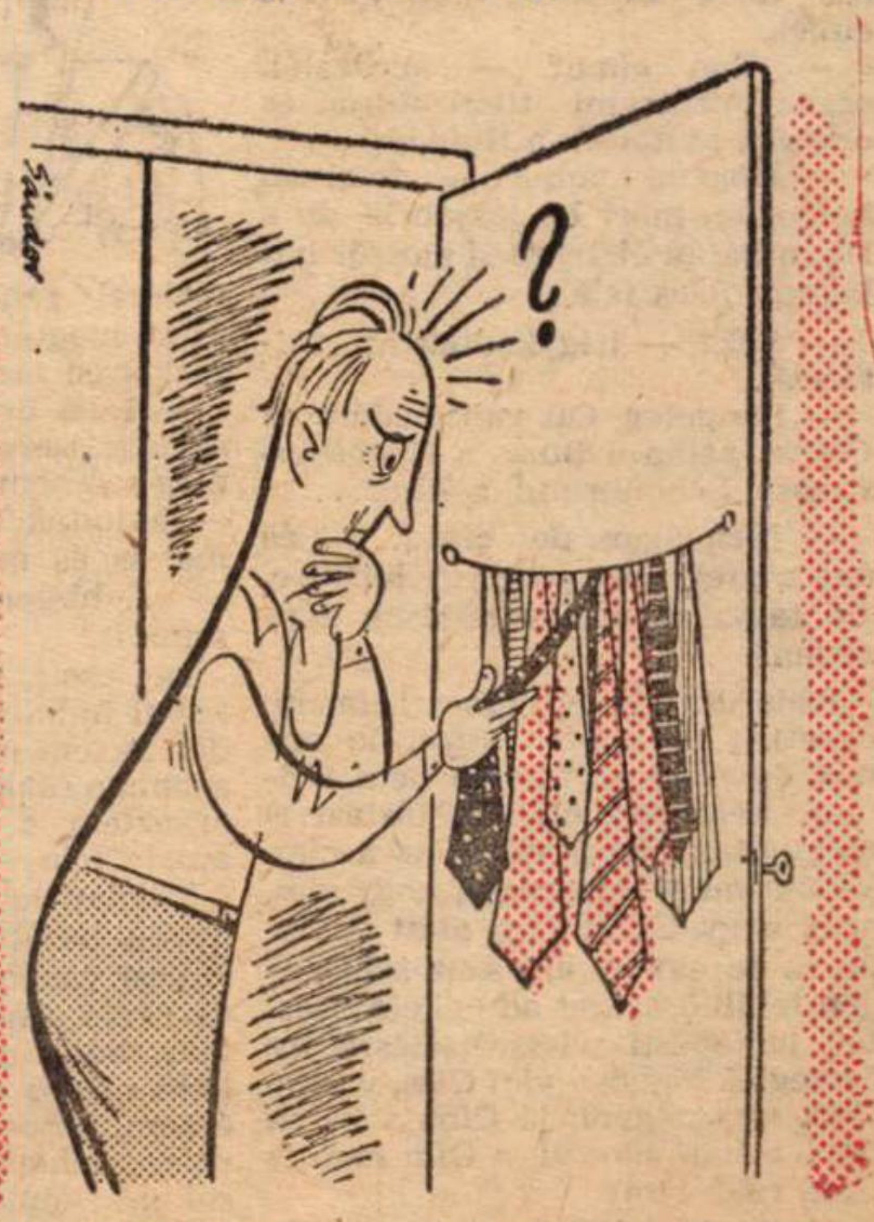

Tapintat

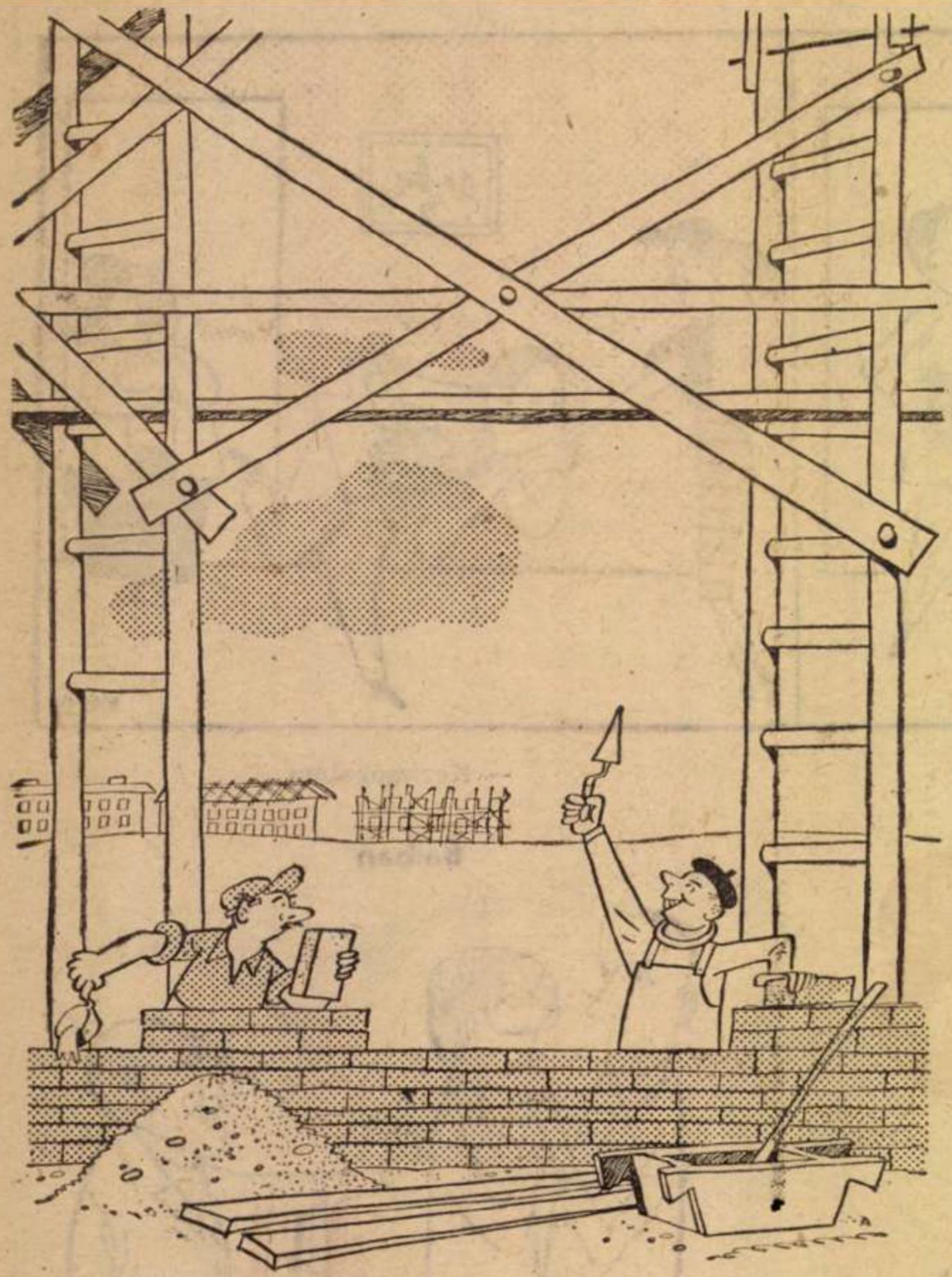
A vendég: Igazán remekül csináljátok ezt az omlós süteményt!

Töprengés a szekrény előtt

— Hm, vajon melyik nyakkendő illik legjobban az önkritikához?

Korszerű módszerek az építőiparban

— Aztán kösd fel a nadrágodat, Jani! Az ebéd az első emeleten lesz!

Nincs címem.

tehát címtelenül kezdem el, de ha sokat törtem volna a fejemet címen, akkor is azt írtam volna e kis történet élére, hogy „nincs címem", mert erről szól, amit elmondandó vagyok.

Bécsi társasutazáson vettem részt, amely odafelé másfél hosszú napig, ott két és fél rövid napig, vissza pedig egy egész hosszú napig tartott. Az ötnapos társasutazásból két és fél napot a hajón kellett töltenem, s a másik két és fél napból is két éjszakát ott le-

hettem volna, ha nem teszem mind a kettőt nappallá, hogy felkereshessem a címeket, amelyeket még Budapesten összeírtam magamnak, s amelyekről az odautazás alatt kiderült, hogy nem is címek.

— Van címe? — kérdezték egyes utitársaim titokzatosan és óriásira nyitották a fülüket.

— Hogyne volna — feleltem boldogan, mert ha lassan is, de a Duna hátán életemben először haladtam Bécs felé.

— Sok? — irigykedtek az utitársak.

— Rengeteg. Ott van például az Opera, aztán a Burg, a Kärntnerstrasse, Schönbrunn, a Ring...

— Igen, igen, de cím... — és úgy néztek rám, mint egy hülyére, aki társasutazásban teljesen képzetlen.

Kiderült, hogy nincs címem, egyetlen fia címem sincs, de sajnos, én ezen egyáltalán nem tudtam kétségbeesni. Később azt is megtudtam, hogy mi is az a cím. Valaki megmagyarázta, hogy cím, azaz nagy C-vel Cím alatt értendő az az egyén, aki száz schillingen felüli összeget ad nekem Bécsben budapesti visszafizetésre. Az összegtől függően van Cím, van jó Cím, van nagyon jó Cím, s ha az ügylet nem sikerül, a Cím nem is Cím, csak cím.

Címem nem lévén, hajóutamat csendes elmélkedéssel tölthettem, mert mint kiderült, a címtelenség társasutazáskor fertőző kór, s így utitársaim gondosan elkerültek. Véleményem szerint nem azért, hogy ők el ne kapják tőlem a címtelenséget, hanem inkább azért, hogy én el ne kapjam tőlük a címeiket.

Bécsben sokfelé jártam, voltam Schönbrunnban, láttam a Burgot, megcsodáltam a Karlskirche oszlopait, bebarangoltam a Ringet, a Kärtner-strasset, a Grabent, ettem tortát a Sacherban, ittam Coca-Colát a Rondeauban, mulattam a Práterban és végignéztem a Maxim-bár meztelen revűjét, egy éjszakát töltöttem az exisztencialisták klubjában... dehát ezekről nem írok, mert tudom, hogy a közönség már nagyon únja az utinaplókat és ezek különben sem címek, kit érdekel az ilyesmi?

Inkább ott folytatom, hogy visszafelé a hajón új betegség ütötte fel a fejét, az úgynevezett vámkór, amely engem — címem nem lévén — természetesen elkerült, de az odafelé oly egészséges Cí-

mekkel rendelkező utitársaimat mind megtámadta. A vám-kór barátkozási lázzal járt:

— Édes öregem, tudod, hogy én mindig szerettelek, nem őriznél meg számomra Budapestig egy... — hajoltak hozzám innen is, onnan is és megsúgták, hogy mit — ... hiszen te úgysem hoztál semmit.

Igy esett, hogy egy kis kézitáskával indultam és három bőrönddel tértem meg Budapestre, haza azonban csak a kis kézitáskámmal érkeztem, s a jegyzetfüzetemmel, amely tele volt bécsi emlékekkel.

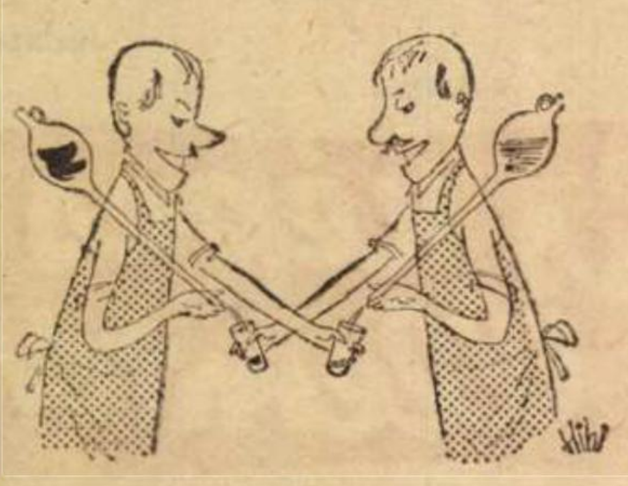
Tegnap hallottam, hogy társasutazás indul Prágába. Nagyon kíváncsi vagyok az aranyvárosra, de rövid tünődés után elhatároztam, hogy mégsem megyek. Nekem sajnos ott sincs címem. Ugy érzem, nincs jogom elvenni az utazás lehetőségét valaki elől, aki sokkal komolyabb céllal készül Prágába, mint jómagam.

Elvégre én ott csak bámészkodnék.

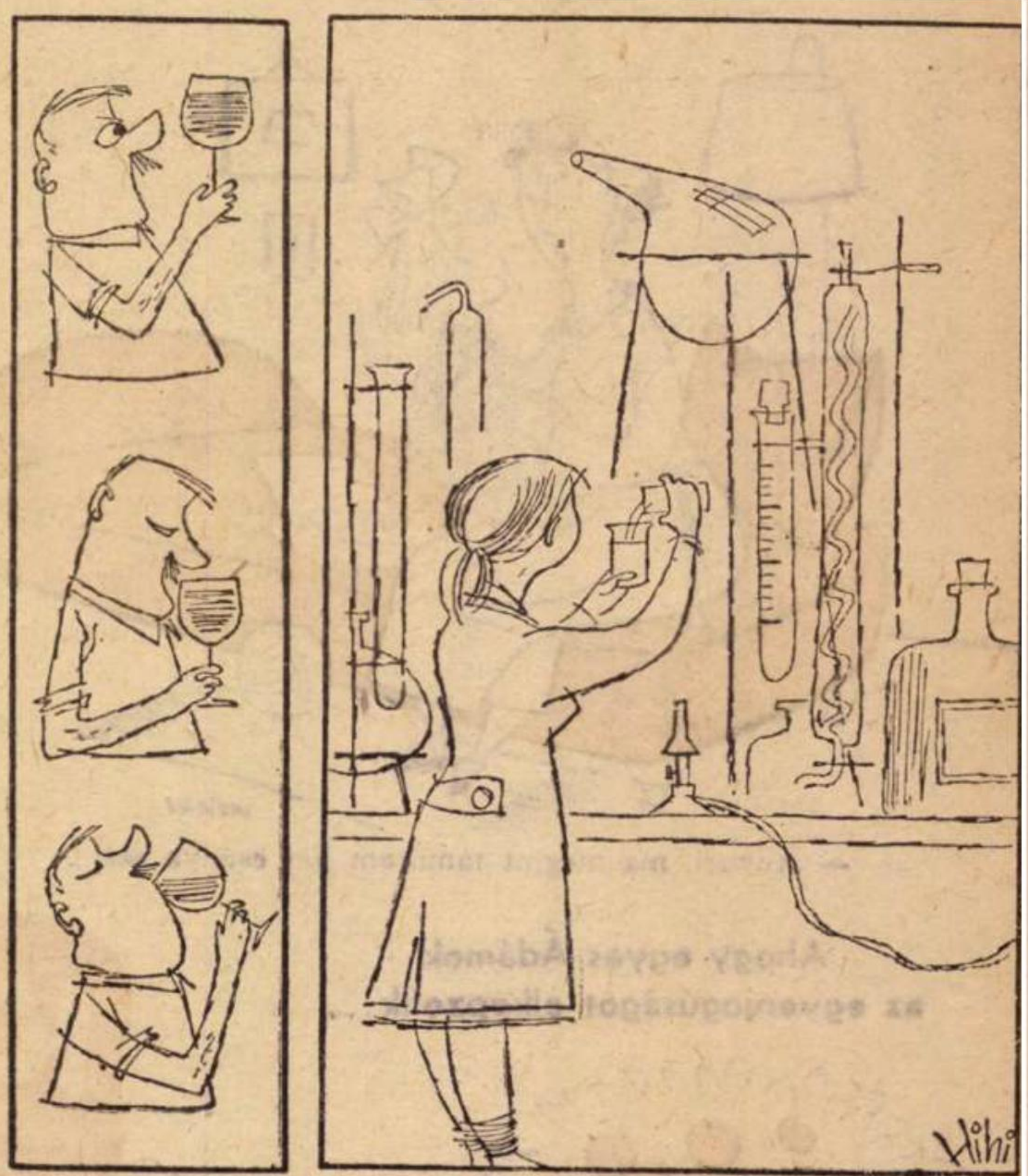
Országh György

Pincemesterek, ha találkoznak

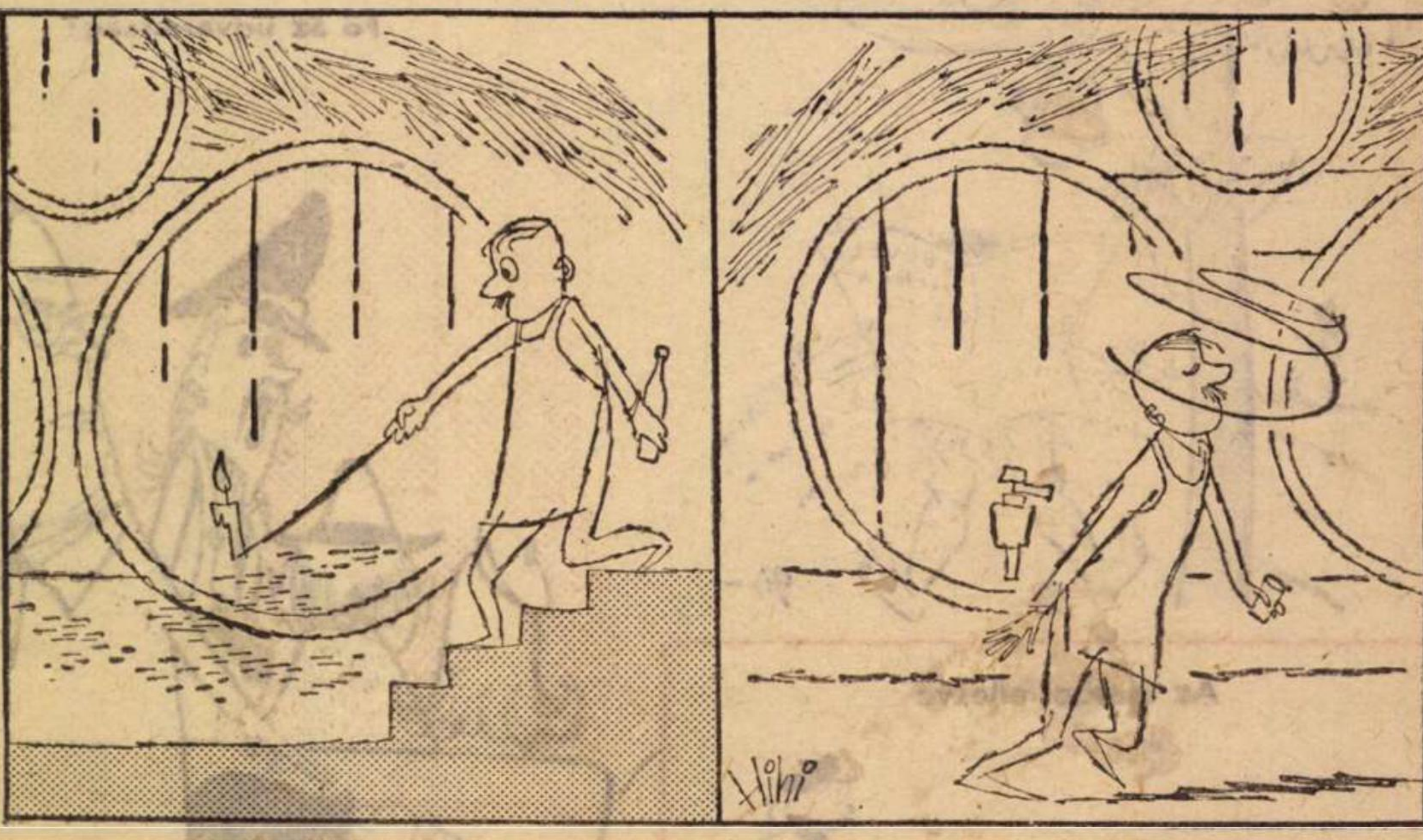

Bor-meo

Hagyományos és tudományos módszerekkel

A pince veszélyei

Mustgáz — **Borgőz**

Egy szakértő véleménye

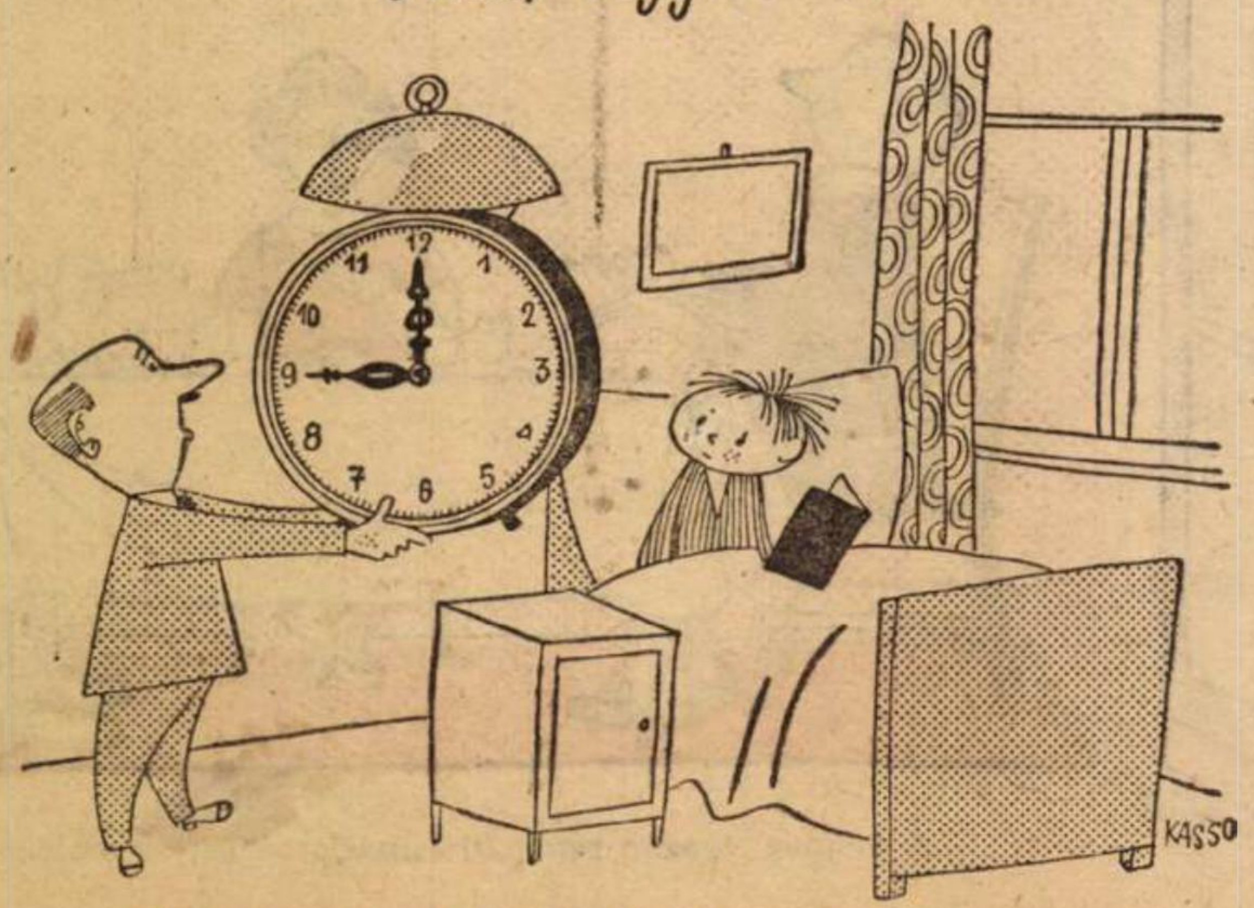
az egri „leányka" kóstolgatásánál

„Tükrös". — „Fátyolos" — „Gömbölyű"

(Hegedüs István rajzai)

Most vagy soha!

— Talán most majd felébredsz idejében...

A természet receptje:

Megrögzött székrekedésnél és annak számos káros következményeinél a gyomorbélcsatornát reggel felkeléskor egy pohár

IGMÁNDI -

GYÓGYKESERŰVIZ

alaposan kitisztítja, az emésztést és az anyagcserét előmozdítja, a vérkeringést megélénkíti, s jó közérzetet teremt.

Az **IGMÁNDI** gyógykeserűvíz minden gyógyszertárban és szaküzletben kapható.

SZTK-vényre is rendelhető!

A természetes gyógykeserűvízek rendszeres használat mellett sem vezetnek megszokáshoz.

KÉRDEZZE MEG ORVOSÁT.

Kulturfront

Autogram

Színházi kiskapuk mellett, ha elmegyek, hajdani diákkorom autogramgyűjtő, boldog aranyideje int vissza majd' két évtizednyi messzeségből. Azok a bő aratást ígérő vasárnapok, amikor például a Nemzeti Színház délután is, este is mást játszott, részben más-más színészekkel; lesni lehetett rájuk a kiskapuban: aláírják-e nevüket erre a célra vásárolt noteszembe, vagy nem — ez volt a kérdés! Boldog emlékezetű Kürti József, a legnagyobb magyar színészek egyike, azt szokta volt mondani az őt rohamozóknak:

— Majd télen... Akkor kevesebben lesztek.

Meg is tartotta szavát, télen csakugyan adott autogramot.

Bezzeg Abonyi Gézától, Petheő Attilától úgyszólván lehetetlen volt kapni. Nekem mégis sikerült. Petheőt a rádiónál állítottam meg; alkalmasint meglepődött, hogy még ott is kószál autogram-vadász, de leírta nevét. Abonyi nem adta ilyen olcsón. Először is megkérdezte: kicsoda ő. Jól feleltem, sőt: kérdezetlen közöltem vele születése évét és helyét, fölsoroltam nevezetes szerepeit; elmondtam neki, miért hord éppen szakállt — egyszóval mondtam én mindent, s ennyi nemes erőfeszítés után tőle is megkaptam a neválaírást...

Manapság alig látni autogramgyűjtőt. Lelohadt volna ez a szenvedély? Én itt őrzöm ma is, gondosan elrakott noteszeimben, Gina Cigna, Ebe Stignani, Kiepura, Harry Baur, Lehár, Failoni, Svanholm kezenyomát. Örülök nekik most is. Mennyire örültem, amikor adták őket! Aminthogy a szomorúság is visszasajog bennem, hogy Ráday Imre zordonan elhaladt bizalommal felé nyújtott noteszem mellett. És hogy Csortos Gyula... igen, a Mester sem írta alá a nevét. Sőt!

Hogy is történt? Az ember tragédiájának diákelőadása után óriási ifjú had lepte el az aszfaltot a Nemzeti színészbejárója előtt. Vártuk Ádámot, Évát, Lucifert. Jött Lehotay és megadással írta le nevét, ki tudja, hányszor. Jött Tőkés Anna. És egyszer, odabent a portásfülke mellett föltűnik Csortos! Kinéz. Észreveszi a zúgó-zajongó, szinte ugrásra kész diákcsapatot. Valamit szól a portásnak s az épület másik oldala felé int. Megértettem, mi szunnyad a kézmozdulatban: odaát, a Népszínház utca irányába is nyílik egy kiskapu, csakhogy azt rendszerint zárva tartják. Csortos azon át akar menekülni. Nem voltam rest: futás a színház másik oldalára! Nem számítottam rosszul. Néhány másodperc múlva gyullad a villany, nyílik a kapu s kilép rajta, bottal a kezében, kamásnisan, lakkcipőben — Lucifer. Elébe lépek. Meglátja kezemben a noteszt. Áll, akár egy szobor s csak ennyit mond lassan, indulat nélkül:

— Menjen innen a fenébe...

Tizenöt éves voltam. Nemigen vettem szívemre ezt a négy szót. Arra gondolhattam, hogy nekem is van már egy icipici emlékem Csortostól. Nem autogram. Négy szó csupán. Nekem szólt. Körülnéztem. Senki más nem hallotta.

Aztán csakugyan elmentem a színhelyről. Ha nem is oda, ahova a Mester küldött.

Dalos László

NEM TÚLZÁS!

— Kérem a kartársakat, akik Bécsből hoztak útlevelet, álljanak jobbra, akik Prágából, álljanak balra!

Minden madár daloljon

— Jó, jó, de ez az alak nem dalol, hanem mindenkit túlordít.

Ez a játékot az Erkel Színházban játsszák előadás előtt

— Gyerekek, ha írás, hétkor, ha fej, nyolckor kezdünk!

A plakátragasztó újítási javaslata

Ludas Matyi bemutatja...

...a Liszt-bizottságnak Liszt Ferenc Budapesten élő rokonait, özvegy Bánhidi Ottónét és Tóth Ferencet, kettőt abból az öt rokonból, akiket többek között szintén nem hívtak meg a Liszt-ünnepségekre.

Ez történhetett a közelmúltban

több pesti lap szerkesztőségi értekezletén.

— Gyerekek, ki nem tud oroszul?
— Én!
— Helyes! Akkor te mész el kritikát írni a moszkvai Művész Színház előadásáról...

Román Kogan:

Mikor hódol be a feleség?

Írt egy emberke egyremásra
Hő, érzelemdús verseket.
Ám egy se került nyomtatásba,
Szerkesztők mondták: — Nem lehet!

Ő ír azért, ír lankadatlan,
S csak csendet kér — de hasztalan
Mert neje fortyog, mint a katlan,
És fülrepesztő hangja van:
— Nem vagy te költő! — szól naponta, —
Pocsékolsz papírhegyeket,
De pénzt nem hozott még a posta,
És nincs se híred, se neved!

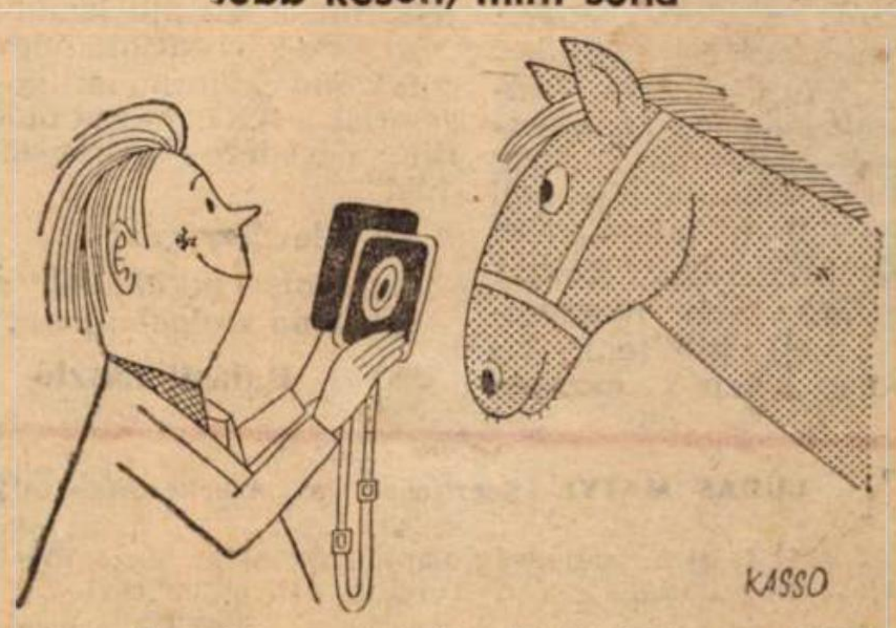
Emberkénk ír tovább... Nevével
Végre egy fordítás kijő!
Öröme szinte égig ér fel, —
A pénzt nejének viszi ő.
A nő számolja. — arca bíbor, —
Szívén olvad a jég, a fagy,
És végre gyöngéd, végre így szól:
— Te valóban poéta vagy!

(A moszkvai Krokodilból fordította K. Tóth Lenke.)

Társszerzők

Jobb későn, mint soha

Író: Tessék, most már visszaadom a szemellenzőt...

LUDAS MATYI APRÓHIRDETÉSEI

Irodalmi Ujságért mosást-takarítást vállal fiatal házaspár.

Jegyet vennék Lucienne Boyer budapesti hangversenyére. Jegyüzérek ne kíméljenek.

Kritikusok által üldözött jóképű humorista házasságra lépne ifjú költőnővel. „Árja-párja” jeligére.

Le a bürokráciával!

Fekete, vörös, kék

Népgazdaságunk minden vonalán igyekszünk takarékoskodni. Ezt tudnia kellene Fekete Mihálynak, a Pest megyei Tanács elnökének is, de úgy látszik, nem tudja, mert régi Pobjeda-gépkocsiját kicseréltette egy új Warszawa-kocsira. Ez még nem volna baj, azonban a vadonatúj gépkocsi sem tetszett neki, mert vörös volt a színe. Mit volt mit tenni, át kellett dukkozni. Fekete Mihály intézkedésére a gépkocsi néhány nap múlva kék ruhában „jelentkezett szolgálattételre". Az új szín közel kétezer forintba került. Ezzel kapcsolatban az alábbiakra szeretnék választ kapni:

1. Miért kellett egy vadonatúj gépkocsit átfesteni? Talán attól fél, hogy a megye területén a bikák megvadultak volna a vörös kocsitól?

2. Vajon ki fizette ki a felesleges átfestés költségét?

Ennek az átmázolt gépkocsinak rendszáma: C—366, megtekinthető a Városház utca 7. alatti gépkocsigarázsban. Csak úgy mellékesen megjegyzem, hogy Fekete Mihály régi gépkocsija még használható állapotban, MN—104-es rendszámmal azóta is a garázsban búslakodik.

Munkahelyem a Pestmegyei Tanács épületében van. Itt szereztem tudomást a fentiekről. Úgy érzem, kötelességem nyilvánosságra hozni.

Talpas Mihály

Buzgóság

Barátom lelkesen magyarázta:

— Tudod, az embert meghatja és határtalan jóérzéssel tölti el az a buzgóság, amely az ügyfelek szolgálatában a vállalatok, hivatalok részéről megnyilvánul. Én összegyűjtöttem ennek a lelkes, buzgó ügykezelésnek néhány bizonyítékát. Levelek, értesítések, amelyeket az utolsó két évben kaptam. Odaadta az elsőt. Ez állt benne: *„Értesítem, hogy a rossz tetőt megvizsgáltuk. Az eső valóban a hálószobába esik. A tetőjavítási munkát 1988 III. negyedére ütemeztük be.*

Gyors munkával a felajánlások sikereéért!"

A második levelet a Balesetelhárító Főintézet írta. Közölték barátommal hogy munkahelyén feltétlenül szükség van védőrácsra és sajnálkozásuknak adtak kifejezést, hogy a rács felállításának

az elkövetkezendő tíz évre nincs tervszáma. Igy írták alá:

Jó munkával a balesetelhárításért!

A Nyomtatványokat Felülvizsgáló Csúcsigazgatóság megvizsgálta barátom észrevételeit és egyetértettek abban, hogy a cukrászdákban nem kellene 27 nyomtatványon elkönyvelni a mignon és krémes-eladás együttes ellenőrzését. Közölték, hogy ezentúl külön-külön kell könyvelni a mignonokat és a krémeseket. Ezáltal látszólag több nyomtatványt kell kitölteni, viszont az űrlapok nagyságát a felére lehet csökkenteni.

Aláírás:

„Egyszerűsítéssel a terv idő előti befejezéséért!"

Barátom javaslatot nyújtott be a telefonon való hivatali intézkedések bevezetése érdekében. Ime a válasz a javaslatra: „Terveit elfogadtuk. Elrendeljük a telefon útján való intézkedést. Az ügyintéző köteles negyedévi tervet késziteni, hogy hová, milyen ügyben, kinek, miért, hány percig akar telefonálni, mennyire taksálja a mással beszél és a téves kapcsolás eseteket. Külön fel kell tüntetni, hogy a telefonálás alanya véleménye szerint az esetek hány százalékában lesz: 1. házon, 2. szobán kívül."

Nem is csodálkoztam az aláíráson:

„Le a bürokráciával!"

Elbúcsúztam barátomtól.

— Mikor jössz el újra? — kérdezte.

— Mostanában nem — válaszoltam őszintén — tudod, nehéz felmászni hozzád a hatodik emeletre. Mikor lesz kész a lift?

Válasz helyett levelet nyújtott át. Ez állt benne: „Örömmel értesítjük, hogy a felvonó javításának időpontját a XXI. század ötödik negyedére beütemeztük."

És a levél végén:

„Gyors munkával a lakosság szolgálatában!"

Palásti László

Takarékos színházvezetés Veszprémben

— Kész a színház! Jöhet a társulat . . .

— Hohó! Ezt átépítjük kultúrházzá!

— Ezt a kultúrházat átalakítjuk mozivá . . .

Varázsvödör

Vettem egy vödröt. Mikor elolvastam az aljába ütött „ERESCO 141a MNOSZ 8819" rejtjelet és megnéztem a vödör kül- és belcsinjét, megállapítottam, hogy a vödör szép. Otthon vizet tettem bele. Percek alatt azt tapasztaltam, hogy a vödör sok mindenre használható, csak éppen víztárolásra nem, mert — csepeg. Méghozzá szaporán! Stopperrel mérve, percenként két és fél deciliter víz csepen el belőle, tehát ez a csodavödör 40 perc alatt az utolsó csepplg eltünteti magából a vizet. Miután így meggyőződtem a varázsvödör rossz tulajdonságáról, visszavittem az üzletbe, ahol szíves örömest kicserélték. A szívesség ellenére a csere mégis sokáig tartott, mert a kipróbált vödrök közül csak az ötödik érte el a csepegésmentes színvonalat. Ez csak úgy, felületes fejszámolással is, 80 százalékos selejtet jelent. A következő kérdésekre

szeretnék választ kapni:

1. Kik, hol, mikor és milyen célra gyártják ezeket a vödröket?

2. Van-e az üzemnek meósa és mit csinál munkaideje alatt?

3. Ki a felelős azért, hogy ilyen rosszul gyártott selejtárut a kereskedelem átvesz és árusít?

Monostori Pálné
Székesfehérvár

Egyszerű belépés

Tájékoztatásul közlöm, hogyan lehet bejutni a Belügyminisztérium Budapesti Főosztályára. Ha véletlenül oda vezet az utad, kedves olvasó, legalább tudd magad mihez tartani.

Nekem is dolgom akadt ott. Először az eligazítóba mentem, amely a főépülettel szemben van, s ahol rövid sorbaállás után elmondottam jövetelem célját, majd pedig átnyújtottam a munkaadói iga-

zolványomat. A személyi igazolványomat kérték.

Ezután a szolgálatot teljesítő rendőr telefonált, bemondta az adataimat, utána felszólított, hogy foglaljak helyet, amíg odafenn kiállítják a belépési cédulámat.

Tíz percnyi várakozás után egy százados jelent meg értem. Bemutatkoztunk, átmentünk a főépületbe, ahol a kapuban álló őr tüzetesen megvizsgálta a belépőt, összehasonlította a személyi igazolványommal és végül beengedett. A százados ekkor átadott egy főhadnagynak. A felvonóban együtt szidtuk ezt a nemrégiben bevezetett új belépési rendszert.

Miután hivatalos ügyemet elintéztem, a gépírónő három-négy szobát körültelefonált, míg végre akadt egy ráérő főhadnagy, aki vállalkozott arra, hogy lekísérjen. A liftben ismét közös erővel szidtuk ezt a belépési rendszert, mely — mint a főhadnagy mondotta — szinte lehetetlenné teszi a munkájuk elvégzését.

Kilépésemkor a gondosan kitöltött, lebélyegzett és aláírt kilépőcédulám átadása mellett az őrszem újból elkérte személyi igazolványomat, összehasonlította, majd az adatokat és a fényképet is tüzetesen megnézte.

Horváth László,
Munkaerőtartalékok Hivatala

Egy elintézés margójára

Ludányi András olvasónk elpanaszolta, hogy a Heves megyei Magtermeltető és Vetőmagellátó Vállalattól járó pénzét — bár gyakran kérte —, nem kapta meg. Intézkedésünkre a jogosan járó pénzt folyósították Ludányinak.

Ezzel rendben is lenne az ügy. De még sincsen rendben, mert a „Hevesmegyei", amelytől Ludá-

nyi a pénzt kérte, Szabó József igazgató aláírásával levelet írt nekünk, amelyben vázolta, hogy miért kapta meg Ludányi késedelmesen a pénzét.

Többek között az áll a levélben, hogy vállalatuk az összes szántóföldi vetőmagvakat termelteti, a magot azonban nem a termelőtől, hanem a MAGÉRT-től kell megvenniök. A begyűjtés munkáját ismét más vállalat, a Terményforgalmi V. végzi. Egyes növényeket, így például a fűmagvat és a répamagvat egy harmadik vállalat, a Kertészeti Magtermeltető gyűjti be.

A begyűjtött vetőmagot a MAGÉRT tisztítja és tárolja, majd egy részét az Agrimpex veszi át exportra, másik része pedig ismét visszakerül hozzájuk, a termeltetés vonalára.

„De ez még semmi! — írja az igazgató. — Most, amikor hatásköri növelésről és egyszerűsítésről beszélnek, még egy újabb szerv is be akar kapcsolódni közénk és a termelő szektorok közé: a SZÖVOSZ. Pedig mennyivel egyszerűbb lenne, ha az általunk ültetett, termeltetett magot mi gyűjtenénk be, mi fizetnénk ki, mi tisztíttatnánk és adnánk át egy részét exportra, egy részét köztermelésre.

Mennyi pénzt, papírt, munkát lehetne így megtakarítani!"

Hogy mennyit? Talán majd az illetékesek megadják erre a választ Szabó József igazgatónak.

Potemkin kirakat?

Egyik olvasónk, Kádár Andorné (XIII., Váci út 6.) október 11-én, délután két órakor a Szent István körúton járva észrevette, hogy a Zöldség és Gyümölcs Üzlet (309-es bolt) kirakatában szép jonatán alma van. Két kilót kért. Alma helyett azonban ezt a magyarázatot kapta:

— Az alma nem eladó, hanem csak dekoráció. Német vendégek jönnek és az ő kedvükért ki kell díszíteni az üzletet . . .

Furcsa válasz ez és még furcsább kirakatpolitika! Szerintünk a német vendégeknek más módon és nem Potemkin-kirakattal kell kedveskedni . . .

Furcsa „gyógymód" Sarkadon

Augusztus végén vettem a fiamnak egy 902 forintos férfi kerékpárt a sarkadi földművesszövetkezet vasüzletében. A kerékpár igencsak szemrevaló volt, de sajnos, egyhónapi használat után a váz két helyen is szétvált azon egyszerű oknál fogva, mert nem volt összehegesztve.

A kerékpárt visszavittem az üzletbe, hogy cseréljék ki, vagy küldjék vissza a gyártó vállalatnak. A vasüzlet Ungor nevű előadója kérésemet ridegen elutasította azzal, hogy a vevő tartozik visszaküldeni a gyárnak, vagy ha ezt nem akarja, akkor csináltassa meg maga. És bölcs kijelentését megtoldotta azzal, hogy ha neki fáj a foga, nem engem küld a fogorvoshoz, hanem maga megy.

Mivel a kerékpárom volt beteg, természetesnek tartottam, hogy oda vigyem vissza kezelésre, ahol vettem. Sajnos, az előadó példázatától a kerékpár nem javult meg és szétesetten várja sorsának jobbrafordulását.

Addig, amíg a selejtkerékpárt megjavítják, szeretném tudni, hogy a SZÖVOSZ mit szól a sarkadi eladó ügyfélkezeléséhez?

Tóth István
Sarkad
Kossuth út 61.

Ludas Matyi elintézte

Hálásan köszönöm a szerkesztőségnek, hogy közbenjárásukra lakásügyem első része elintézést nyert: házingatlanomat telekkönyvi végzéssel a nevemre írták. Jómagam egy félévi utánjárással sem tudtam elintézni.

Horváth János
Szekszárd, Kadarka u. 1.

★

A Ludas Matyi október 11-én megjelent számában „Alszik a DEKOR" címen panaszos cikk jelent meg Józan János tollából. Az adatok helytállóak. A hiba az időközben már leváltott vezető könyvelő hibájából történt. Intézkedtünk, hogy a megrendelt tábla a legsürgősebben elkészüljön.

DEKOR Kirakatrendező és Reklámkivitelező KTSZ

★

Pető Károly (Pécs, Aradi vértanúk u. 44.) két év óta eredménytelenül kért lakástatarozását az Ingatlankezelő Vállalat elvégezte.

Kémesőkefe

címmel vidám évkönyvet adtak ki a veszprémi Vegyipari Egyetem diákjai. A vidám rajzokkal és írásokkal teli kötet híven tükrözi a diákélet mulatságos és keserű oldalait. Szeretettel üdvözöljük a sikerült kis gyűjteményt és közreadjuk egyik rajzát, amelynek címe:

A látszat sokszor csal

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő). **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő). **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk. VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII. ker. Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. **Előfizetés:** a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál.
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 414 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.